

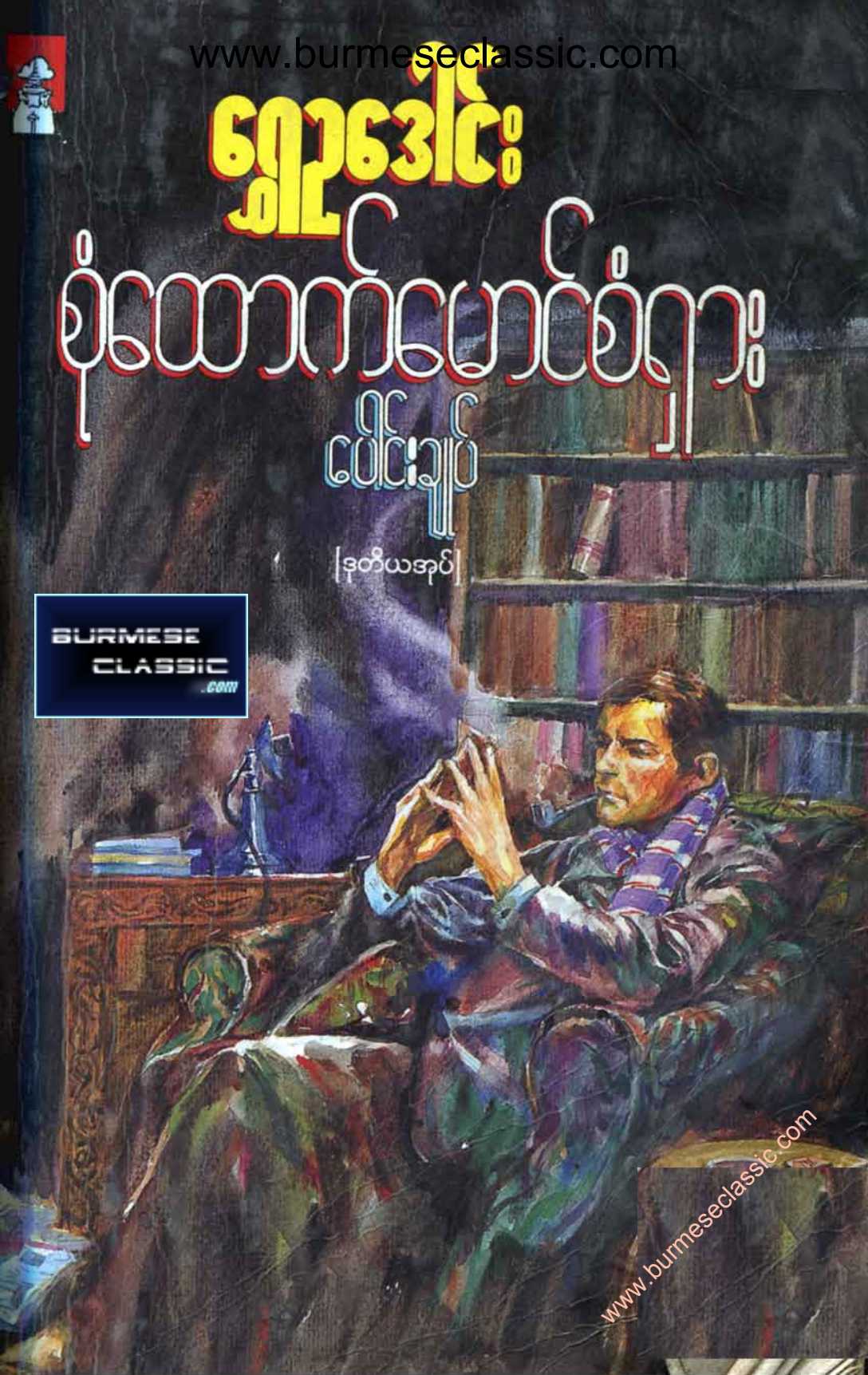
ရော့ဒ်စ် အိမ်

စုံလင်စာတတ်စောင်စုံရာ

ပေါင်းစုံ

[ဒုတိယအုပ်]

BURMESE
CLASSIC
.COM

၂။မောင်စံရှားသည် အဘယ်ကြောင့် လူပျိုကြီးလုပ်၍ နေပါသနည်း

နေရာသိအကူးဖြစ်သဖြင့် ပူပြင်းသော နွေအခါ၌ ညနေခင်းကချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် သုံးထပ်တိုက် အမိုးပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်ခုစီနှင့် လေညှင်းခံလျက် ရှိကြစဉ် ဥတုရာသီအကြောင်းမှစ၍ ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ နောက်ဆုံး၌ မိန်းမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုခြင်း၏ အကျိုးအပြစ်တို့ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒုက္ခများတာတော့ ဟုတ်တယ် ကိုစံရှားရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း အသက် လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ် ချဉ်းလာတော့ အိုမင်းမစွမ်း ရှိတဲ့အခါမှာ ကျောထောက် နောက်ခံ ဆိုတာလို သားသမီး တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိအောင်တော့ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုဦးမှ တော်မယ် ထင်တယ်ဗျ'

ရှား။ ။ 'သားသမီး ဆယ်ယောက် ရှိလို့ မိဘမှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ရတဲ့ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမယ် ထင်သလဲ၊ သားသမီး ရှိတဲ့ မိဘတွေ တစ်ရာရှိတဲ့ အနက်က ငါ့မှာ အားကိုးရတဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိပြီ၊ သမီး တစ်ယောက် ရှိပြီလို့ ရဲ့ရဲ့ကြီး စိတ်ချရတဲ့ မိဘ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမယ် ထင်သလဲ' ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါတော့ အဟုတ်သားပ၊ နို့ပေမယ့် သက်ကြီးရွယ်ရင့် ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သားထဲက တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိတယ် ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့ဗျ'

ရှား။ ။ 'တန်ပါ မိတ်ဆွေ၊ သားသမီး လိုချင်လို့ မိန်းမယူတဲ့ လူရယ်လို့ ဘယ်မှာ ကြားဖူးလို့လဲ၊ မိန်းမကို ချစ်မိ ကြိုက်မိလို့ ယူကြရတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျားမှာတော့ သူတစ်ပါးလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စတင်ပြီး ချစ်မဲ့ ကြိုက်မဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ တခြားအကြောင်းပြပြီး တိုက်တွန်းရတာပဲဗျ'

ရှား။ ။ 'မချစ်ဘူး၊ မကြိုက်ဘူးရအောင် ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကို အာသဝေါ ကင်း နေတယ် မှတ်လို့လားဗျ'

ဤဝတ္ထုကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၂၊ အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ (မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ ၁၉၂၈ ခုနှစ်) တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ မူရင်းမှာ ရှားလော့ဟမ်း ဝတ္ထု မဟုတ်။ ခုံထောက်မောင်စံရှား ပေါင်းချုပ်များတွင် သတ်ပြခြင်း မရှိသေးသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်။ ။ 'နီ ခင်ဗျား ချစ်ဖူး ကြိုက်ဖူးလို့လားဗျာ' ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ထိုင်ရင်း အလွန်ဝေးကွာသည့် အရပ်သို့ မျှော်၍ ကြည့်နေသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ကြည့်နေပြီးနောက် သက်ပြင်းချလျက် ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားနှင့် သိကျွမ်းကြတာ လေး ငါး ခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို သည်အကြောင်း ကျုပ်တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးဘူး၊ သို့သော် နေဦး ကျုပ် ဖြစ် ဦးမယ်' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် တိုက်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံ တစ်ခုကို ကိုင်လျက် တက်လာ၍

ရှား။ ။ 'ရော့ ကိုသိန်းမောင်၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ သည်မိန်းမမျိုးကို ချစ်ကြိုက်ဖူးတဲ့ သူဟာ နောက်ထပ်ပြီး ချစ်နိုင် ကြိုက်နိုင်ပါဦးတော့မလားဗျာ' ဟု ပြော၍ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်အား ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးများ ပြူးလျက် ရှိနေမိလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား များစွာသော မိန်းမတို့သည် ချောကြပါ၏၊ လှကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဓာတ်ပုံတွင် ပါရှိသော မိန်းမမှာ သာမညအားဖြင့် ချောမောလှပခြင်းထက် မိဖုရားသဖွယ် ခုံထပ်သိုက်မြိုက်စွာ ရှိသော ကိုယ်ဟန် အနေအထားနှင့် ချိုအေးကြည်လင် အလွန်လျှင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားတို့သည် တစ်ဦးသောသူ၌ ရောနှောလျက် ရှိရာကား တစ်ခုသော ဂုဏ်ထူးသည် တစ်ခုသော ဂုဏ်ထူး၏ ကြက်သရေကို တိုးတက်စေလျက် ရှုမြင်သူတို့၏ စိတ်၌ ဖိုလှိုက် အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုပင် မှတ်ထင်ရပေ၏။ ထိုထက် အံ့ဩ ဖွယ်ရာတစ်ခုမှာ ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ မျက်လုံးတို့မှာ အထူးသဖြင့် ဉာဏ်ပညာ နက်နဲထက်မြက်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်ပုံပင် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းရုပ်ပုံကို ကြည့်မိသော သူတို့မှာ ထိုမိန်းမသည် ငါ၏ အသည်း နှလုံးချောင်အတွင်း၌ ခိုကပ် ပုန်းအောင်းလျက် ရှိသော စိတ်ကူး အကြံအစည်ကိုပင် သိရှိလေပြီတကားဟု ထင်မှတ်လောက်အောင် ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် မောင်စံရှားလက်သို့ ပြန်အပ်၍ ထိုမိန်းမ၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေရာ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော် ပြောဆိုသည့် စကားများကို နားထောင်သည့် လက္ခဏာ မရှိဘဲ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်ပြီးနောက် သက်ပင့်ရှု၍ ဓာတ်ပုံကို ရုပ်အင်္ကျီအိတ်၌ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ 'ဓာတ်ပုံရှင်အကြောင်းကို တဆိတ်လောက် မကြားရဘူးလားဗျာ'

ရှား။ ။ (အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် တွေဝေကာ ရှိနေပြီးနောက်) "ဘယ်သူမှ ကျုပ် မပြောဖူးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း စကား

စပ်မိလို့ ပြောပြ ရဦးမှာပဲဗျာ' ၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှသော အောက်ပါ အဖြစ် အပျက်များကို ပြော၍ ပြလေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ စကားအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုသွား အစီအစဉ်ကဲ့သို့ တည်ထွင်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အခန်းခန်းခွဲ၍ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပေသတည်း။

အခန်း ၁

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်အချိန်က တစ်ညသည့် အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် လူလင်ပျို တစ်ယောက်သည် မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဂုဏ်တန်ရပ်ကွက်ရှိ တစ်ခုသော အိမ်ကြီး လသာခန်းတွင် သမီးရည်းစားဘာဝ ကြင်နာယုယသော အမူအရာနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအိမ်ကြီးသည်ကား မြို့ဝန်ဦးလူကလေး၏ အိမ်ကြီး ဖြစ်လေရာ မိန်းမပျိုကလေးမှာ ဦးလူကလေး၏ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးဖြစ်၍ အမည်မှာ မိမိကြီးဟူ၍ တွင်လေ၏။ မိမိကြီး၏ ဖခင်သည် မောင်ကျော်မြ၏ ဖခင်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် မောင်ကျော်မြသည် ထိုအိမ်သို့ ငယ်စဉ်အခါမှ စ၍ သွားလာ ဝင်ထွက် လေ့ရှိခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မြို့ဝန်ဦးလူကလေးသည်လည်း မောင်ကျော်မြသည် သူငယ်ချင်း၏ သားဖြစ်သည်ပြင် စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သည့် ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်း အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့သည့် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏သမီး ကြီးပြင်းသည့်အခါ၌ ၎င်းသူနှင့်ပင် လက်ထပ် ထိမ်းမြားစေအံ့ဟု အကြံရှိခဲ့လေ၏။

မောင်ကျော်မြ၏ ဖခင်ကလည်း ထိုနည်းအတို အကြံအစည်ရှိခဲ့ဟန် တူလေရာ သေခါနီးဆဲဆဲ၌ သူ၏သားအား ၎င်းအကြံအစည်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီးလျှင် အဖ၏ စကားကို နားထောင်ရစ်စေရန် အတန်တန် မှာထားခဲ့လေ၏။ မိမိကြီးမှာလည်း အရုပ်အရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိ ဖြစ်လေရာကား မောင်ကျော်မြမှာ ဖခင်၏ စကားကို လိုက်နာရန် များစွာ မခဲယဉ်းဘဲ ထိုအိမ်သို့ ရှေးကနည်းတူ ဝင်ထွက် သွားလာရင်းနှင့်ပင် တစ်နေ့သည့် လူငယ်တို့ ဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။

မောင်ကျော်မြမှာ ထိုအခါ၌ ကိုးတန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း စာရေးစာချိ အစရှိသော အစိုးရ အမှုထမ်း အလုပ်အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်ရန် မလိုလားသည့်ဖြစ်၍ ဖခင်၏ အလုပ်ဖြစ်သော ပွဲစားလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းလုပ်ငန်းကိုလည်း မနှစ်သက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့သော အလုပ်မျိုးသည် မိမိ၏ အထိုဝါသနာနှင့် လျော်ညီသည်ကို ရွေးချယ်ရင်း တော်ကြ

www.burmeseclassic.com

ဝတ်ကုန်မျှသာလျှင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။

ယခုရေးသားဖော်ပြလျက် ရှိသော ညဉ့်အခါ၌ကား ဦးလူကလေး လင်မယားတို့ သည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခိုက် ဖြစ်သဖြင့် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများကို တိုင်ပင်လျက် ရှိနေသည့် လက္ခဏာနှင့် အိမ်ရှေ့လသာခန်းတွင် ရှိနေကြရာ

မိမိကြီး။ ။ 'ကိုကိုမြကလဲ၊ ကိုကိုမြရယ် ဖွင့်ပြောရင်လဲ ပြောပြစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ကို မယုံကြည်နိုင်လို့ စကားကုန် မပြောသလား ကိုကိုမြရဲ့'

မြ။ ။ '(ရည်းစားသည်၏ လက်ကလေးကို ယုယကြင်နာသော အမူအရာနှင့် ကိုင်လျက်) 'ပြောလို့ မတော်တဲ့ စကားမို့ မပြောဘဲ ရှိပါတယ် နှမရယ်၊ ကိုကိုကို ယုံကြည်လို့ရှိလျှင် ပြောသမျှ စကားလောက်နှင့် ယခု တင်းတိမ်ပြီး နောက်ကျတော့ အဖြစ်အပျက် အလုံး စုံကို ရှင်းလင်းပြီးပြပါမယ် နှမရယ်'

ကြီး။ ။ '(နှုတ်ခမ်းစူးလျက်) 'ဟင့်အင်း သဘောမကျနိုင်ဘူး၊ ပြောရမယ်၊ အခု အကုန် ပြောပြရမယ်'

မြ။ ။ 'ခက်ပါပြီ နှမရယ်၊ အခု ဖွင့်ပြီး ပြောလို့ရှိလျှင် ကိုကိုမှာ အန္တရာယ်ကြီး ဖြစ် လိမ့်မယ် နှမရဲ့၊ ကိုင်း သည်လောက် ပြောရင် နှမက ကျေနပ်ပါတော့ကွယ်'

ကြီး။ ။ 'ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြောရုံနှင့် ကိုကိုမှာ အသက်ဆုံးရှုံးဖို့ ရှိတယ်လား'

မြ။ ။ 'အသက်ဆုံးရှုံး တတ်ပါတယ် နှမရယ်'

ကြီး။ ။ 'ဘယ်လို ကိစ္စများပါလိမ့် သိချင်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်'

မြ။ ။ 'သိချိန်တန်တော့ သိပါလိမ့်မယ် နှမရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ကိုင်း သည် တော့ နှမက ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း ယခု တစ်လ နှစ်လ အတွင်းမှာ ကိုကို မလာပေမယ့် စိတ်မဆိုးနှင့်၊ ကိုကိုအကြောင်းကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုပင် မကောင်းပြောသော်လည်း နှမ မယုံကြည်ရစ်နှင့်နော်'

ကြီး။ ။ 'ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ကိုကို မလာရအောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကိုရဲ့'

မြ။ ။ 'ဘယ်သွားမယ်လို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး နှမ'

ကြီး။ ။ 'နို့ သူများက မကောင်းပြောရအောင် ကိုကိုက ဘာများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ကိုကို ရယ်'

မြ။ ။ 'ဒါလဲ ကိုကို မပြောနိုင်ဘူး နှမရယ်၊ ကိုကိုကို ယုံကြည်လို့ရှိလျှင် အစစ အရာရာမှာ မျက်စိမှတ်ပြီး လုံးလုံးကြီး ယုံကြည်ရစ်ပါတော့ နှမရယ်၊ ပော ဒေါဒေါ တို့၊ ဦးတို့ ပြန်လာကြပြီ၊ သွားပြီ နှမရေ'

၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြသည် အိမ်နောက်လှေခါးမှ လျင်မြန်စွာ ဆင်း၍ သွားလေရာ မိမိကြီးမှာ တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်စိုင်းလျက် မောင်ကျော်

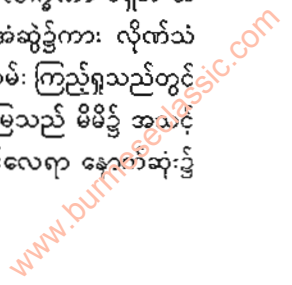
မြ ဆင်းသွားရာသို့ မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်လေ၏။

အခန်း ၂

မောင်ကျော်မြသည် မိမိကြီးတို့၏ အိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့၍ ကျောက်သွေးတန်းလမ်း တစ် လျှောက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့သည်နှင့် တက်စီးပြီးလျှင် မြင်းရထားသမားအား ဓားတန်းရပ်ကွက်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။ ဈေးချိုတော် မြောက် ဘက်ရှိ ဓားတန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားကို ရပ် စေ၍ ရထားခပေးပြီးလျှင် အနည်းငယ် ခြေကျင်လျှောက်ပြီးနောက် တစ်ခုသော တိုက် အိုကြီးသို့ ရောက်၍ မိမိအား သူတစ်ပါးတို့ မြင်လေသလောဟု တောင်မြောက် လေး ပါးတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မိမိ၏ အိတ်၌ ပါသော သော့နှင့် တိုက်တံခါးကို ဖွင့်၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်မြသည် တိုက်တံခါးကို တဖန် ပိတ် ပြီးနောက် မိမိ၏ အိတ်ထဲ၌ ဆောင်ယူခဲ့သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်၍ ထိုးကြည့် ရာ လှေခါး၌ ကောင်းမွန် သပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် ရပ်ရည်သနားကမား ရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် ခွေလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြသည် ထိတ်လန့် အံ့ဩသည့် အမူအရာ အနည်းမျှ မရှိဘဲ နှုတ် ခမ်းကို ကိုက်ကာ သူငယ်မ၏ အလောင်းကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အလောင်းပေါ်မှ ကျော်၍ တိုက်ပေါ်သို့ လှေခါးမှ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းတိုက်အိုကြီး၌ကား ဓားပွဲကုလား ထိုင် ဘီရိုမှ စ၍ အတော်အတန် ခမ်းနားသပ်ယပ်သော အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပြည့် နက်လျက် ရှိသော်လည်း ထိုအချိန်အခါ၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။

တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်မြသည် တစ်ခုသော စာရေးစားပွဲသို့ သွားပြီးလျှင် အံ့ဆွဲများကို တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု ဆွဲနုတ်၍ အတွင်း၌ ရှိသော အရာဝတ္ထု များကို မွေနှောက်ကာ ရှာဖွေလေ၏။ အတွင်း၌ကား ဩဉ်ဒီမန်စာချုပ်၊ တံဆိပ်တော် မောင်း၊ ဓာတ်ပုံ သုံးလေးခု၊ စာရေးစက္ကူများ အစရှိသည့် ပစ္စည်းတို့ကို တွေ့လေရာ မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းတို့ကို တွေ့ရသမျှနှင့် ကြေနပ်သေးဟန် လက္ခဏာ မရှိဘဲ အံ့ ဆွဲများကို တစ်ခုစီ တီးခေါက်ကာ ကြည့်လေ၏။ တစ်ခုသော အံ့ဆွဲ၌ကား လိုက်သံ ပါသည်ကို ကြားလေရာ မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းကို သေချာစွာ စုံစမ်း ကြည့်ရှုသည်တွင် အဖိုး တစ်ခု ပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြသည် မိမိ၌ အသင့် ဆောင် ယူခဲ့သော လက်နက်များနှင့် ၎င်းအဖိုးကို စမ်းသပ်၍ ဖွင့်လေရာ နောက်ဆုံး၌

အဖုံးသည် ပွင့်သွား၍ အတွင်း၌ကား ခေါက်လျက်ရှိသော စက္ကူတစ်ရွက်ကို တွေ့ရှိလေ၏။ ထိုစက္ကူကို ဖြန့်၍ မီးရောင်တွင် ကြည့်ပြီးသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် စိတ်ကျေနပ်သည့် လက္ခဏာနှင့် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ ခေါက်ထည့်၍ တိုက်၏ အပေါ်မှ ဆင်းမည် ပြုလေ၏။

ထိုနောက်မှ တစ်ဖန် အကြံရသည့် လက္ခဏာနှင့် မောင်ကျော်မြသည် စားပွဲရှိရာသို့ တုံ့ပြန်၍ လာပြီးလျှင် မိမိ၏ အိတ်မှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီးနောက် မိမိ ကိုင် တွယ်ခဲ့သမျှသော အရာဝတ္ထုတို့၌ မိမိ၏ လက်ရာ မထင်ရစ်စေခြင်းငှါ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ဧဝဂ်အောင် အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြသည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ထိုးလျက် လှေခါးမှ ဆင်းလာခဲ့ရာ သူငယ်မ၏ အလောင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကြက်သီးထမိလေ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကို တင်းပြီးနောက် အလောင်း၏ မျက်နှာကို မီးရောင်နှင့် တည့်တည့် ထိုးလျက် အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက် သက်ပြင်းချမိလေ၏။ ထိုနောက် မောင်ကျော်မြသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆောင်ယူလာခဲ့သော စက္ကူကို အင်္ကျီအိတ်မှ ထုတ်ပြီးနောက် သူငယ်မ၏ လက်၌ ထည့်ပြီးလျှင် တိုက်အောက်၌ ဧဝဂ်အောင် လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ ကြည့်ပြီးမှ တိုက်ပြင်သို့ ထွက်၍ တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်ကျော်မြမှာ မိမိ၏ အကြံအစည် အထမြောက်လေပြီဟူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ တိုက်အောက်၌ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ ကြည့်စဉ်အခါက တစ်ခုသော ဝိရိအတွင်းမှ မိမိအား ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရမူ ထိုသို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အခန်း ၃

အထက်ပါ အခြင်းအရာကို ဖြစ်ပျက်ပြီးသည်နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ မောင်ကျော်မြသည် ကျောက်သွေးတန်းရပ်ရှိ မိမိ၏ နေအိမ်၌ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ဓားတန်းရပ်၌ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခြင်းအကြောင်း

ရန်ကုန်မြို့မှ စပါးပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့်သည် မန္တလေးမြို့သို့ အလည်အပတ် ဆင်းလာခဲ့ရာ ဓားတန်းရပ်တွင် တိုက်တစ်လုံးကို ဓေတ္တငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပွဲစားကြီးသည် ရွှေဘိုမြို့၌ ကိစ္စကလေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်

သည်နှင့် တိုက်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဓေတ္တငှားရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိစ္စပြီး၍ ယမန်နေ့ ညနေက ရွှေဘိုမှ ပြန်လာသောအခါ မိမိ၏ တိုက်ခန်း အတွင်း လှေခါးရင်း၌ သစ်လွင်သော အဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိ၍ အရုပ်အရည်နှင့် ပြည့်စုံသော သူငယ်မ တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကို ပုလိပ်ဌာနသို့ အကြောင်းကြားပြီးနောက် ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် အတူ မည်သည့် ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသေးသည်ကို တိုက်တွင်း၌ ကြည့်ရှုကြရာ စားပွဲအံ့ဆွဲများကို မွေနှောက်ရှာဖွေထားသည့် အထိမ်းအမှတ်တို့ကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်ကြောင်း ထိုပြင် စားပွဲအံ့ဆွဲ၌ အဖုံးအတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်၍ ထားခဲ့သော စက္ကူတစ်ရွက်မှာလည်း ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိရာ ၎င်းစက္ကူမှာ ဦးကြာညွန့်၌သာလျှင် အသုံးဝင်၍ အခြား သူတို့၌ အသုံးမကျသည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့သော သူခိုးသည် မည်သည့် အကြံအစည်နှင့် ၎င်းစက္ကူကို ခိုးယူသည်များကို မတွေးတောနိုင်အောင် ရှိကြောင်း'

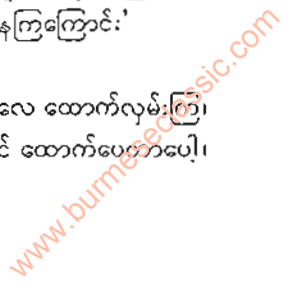
ဤမျှ ဖတ်ပြီးလျှင်

မြ။ ။ (တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးမိသည်မှာ) 'ဘယ်နယ်လဲ၊ စက္ကူကို သူငယ်မ လက်မှာ ငါ့ညှပ်ပြီး ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူက ဝင်ပြီး ယူသွားပြန်ပါလိမ့်၊ တယ်ကျပ် ပါကလား'

၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ ဖတ်ပြန်သည်မှာ 'ဦးကြာညွန့်ရောက်လာသောအခါ၌ တိုက်တံခါးသည် ကောင်းမွန်စွာ ပိတ်ဆို့လျက် ရှိသည်ဟု တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်မသည် တိုက်တွင်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ဝင်ရောက်၍ ၎င်းအား သတ်သွားသော သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့် ထွက်ခွာသည်ကို မတွေးတောတတ်နိုင်အောင် ရှိရကြောင်း။ သူငယ်မ၏ အလောင်းကို ယခု အခါဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပြီးပြီ ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်များက ၎င်းသူငယ်မသည် ဒဏ်ရာ မရှိသဖြင့် မည်သည့် နည်းနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ကို အမှန် မပြောနိုင်သေးသော်လည်း သွေးရိုး သားရိုးဖြင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါး သတ်၍ သေဆုံးသည်များ မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း၊ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ထိုသူငယ်မမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ပင် ရှိနေကြကြောင်း'

သတင်းစာကို ဖတ်ရပြီးနောက်

မြ။ ။ (တစ်ယောက်တည်း ပြုံးရယ်လျက်) 'ထောက်လှမ်းကြလေ ထောက်လှမ်းကြ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ မင်းတို့ ပေါ်အောင် ထောက်လှမ်းနိုင်ရင် ထောက်ပေးတာပေါ့။

ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ငါ အကြံအောင်ကောင်းပါရဲ့ကွယ်'

အခန်း ၄

မောင်ကျော်မြသည် မိမိကြီးနှင့် ထိုနေ့ညတွင် တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် မိမိကြီးတို့၏ အိမ် သွားရောက် ထွက်ဝင်ခြင်း မရှိ ဖြစ်ခဲ့လေရာ တစ်နေ့သည့် မိမိကြီးထံမှ အရေးကြီးသော စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။ ။ ၎င်းစာမှာ

တိုင်ပင် မေးမြန်းရန်ရှိ၍ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ယနေ့ည ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ ကိုကိုမြ။

'မိမိကြီး'

မောင်ကျော်မြသည် ထိုစာကို ရရှိသောအခါ သွားရမည် မသွားရမည်ကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ မည်သည့်ကိစ္စ အရေးကြီးနေသည်ကို သိရှိလိုသည်နှင့် အဝတ်များလဲလှယ်၍ မိမိကြီးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ မိမိကြီးသည် သူတစ်ပါး မကြားစေလိုသော စကားကို ပြောလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိဘများ မရှိသည့် အချိန်အခါတွင် မှာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရကား ထိုည၌ မောင်ကျော်မြ သွားရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ရခဲ့လေ၏။ ။ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြကို ကိစ္စ အကြီးအကျယ် တစ်ခုတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ဘဲလျက် မိမိတို့ နေအိမ်သို့ လမ်းဖြတ်၍ ထားသည်ကို ပြစ်တင်စကား ပြောကြားသောအခါ မောင်ကျော်မြက မိမိ ယခင်ကပင် တင်ကြိုပြောထားသော စကားအတိုင်း အပြစ်တင် မစောရန် တောင်းပန်သည်တွင် မိမိကြီးက ရုတ်တရက်

- ကြီး။ ။ 'ကျွန်မ တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ ကိုကို မှန်မှန် ပြောမလား'
- မြ။ ။ 'မေးပါဗျာ၊ ပြောတာပေါ့'
- ကြီး။ ။ 'ဓားတန်းက ဦးကြာညွန့် တည်းတဲ့ တိုက်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အလောင်း တွေ့တယ်ဆိုတာ ကိုကိုမြ ကြားရသလား'
- မြ။ ။ 'သတင်းစာမှာ ဖတ်မိပါတယ်'
- ကြီး။ ။ 'သေသူ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုကိုမြ မသိဘူးလား'
- မြ။ ။ '(အလွန်အံ့သြသော်လည်း မျက်နှာမပျက်စေအောင် ဟန်ဆောင်လျက်) 'တောက်တီး တောက်တဲ့ နှမရယ်၊ ဘာဆိုလို့ ကိုကို သိရမှာလဲ'
- ကြီး။ ။ '(မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) 'တကယ်ကို မသိဘူးလား'
- မြ။ ။ 'ကြုံကြုံစည်စည်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မဆီမဆိုင် မေးပါလိမ့် နှမရယ်'
- ကြီး။ ။ 'မဆိုင် ဆိုင်ဆိုင် သိ မသိကိုသာ ဖြေစမ်းပါ ကိုကိုမြရယ်'

မြ။ ။ (ရယ်မောလျက်) 'နေ့ခင်း နေ့လည် အိပ်ပျော်သွားလို့ အိပ်မက်မက်ပြီး ကယောင်ကတမ်း မေးမိမေးရာ လျှောက်မေးနေပြီ မှတ်တယ်၊ ဓားတန်းက ဦးကြာညွန့် တိုက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေတာနှင့် ကျောက်သွေးတန်းမှာနေတဲ့ ကိုကိုမြနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ နှမရယ်'

- ကြီး။ ။ '(လက်မလျှောက်) 'မသိဘူးပေါ့လေ'
- မြ။ ။ 'ဖြေဖို့ လိုသေးသလား နှမရယ်'
- ကြီး။ ။ 'အတည်အလင်း ဖြေစမ်းပါ ကိုကိုမြရဲ့'
- မြ။ ။ '(စိတ်နာသော အမူအရာနှင့်) 'နေပါဦး နှမရယ် ဘယ်သူကများ ကိုကိုအကြောင်း မကောင်းသတင်း ဘယ်လိုများ ပြောထားလို့ ကိုကိုကို မေးခွန်းတွေ ဘာတွေ ထုတ်နေရတာလဲ နှမရယ်'
- ကြီး။ ။ 'ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါဦး ကိုကိုမြရဲ့'
- မြ။ ။ 'တကယ် မေးနေတာလား'
- ကြီး။ ။ 'အို တကယ်ပေါ့ ကိုကိုမြရဲ့'
- မြ။ ။ '(ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့်) 'အံ့ဩပါရဲ့ နှမရယ်၊ ကိုကိုမှာ အခြား အလုပ်တွေ များလွန်းလို့ အချိန်မရနိုင်ရတဲ့ အထဲမှာ နှမက လာတဲ့ပြီး စစ်လား ဆေးလား မေးလား မြန်းလားနှင့် လုပ်ရအောင် ကိုကိုသတ်တယ် ထင်လို့ မေးနေတာလား နှမရယ်' ဟု ပြောလေလျှင် မိမိကြီးမှာ မိမိကြားသော သတင်းသည် မမှန်သော သတင်း ဖြစ်ချေမည်တကား။ ။ ငါသည် ချစ်လှသော ရည်းစားအပေါ်၌ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် သက်သက်ကင်း ဖြစ်မိချေတကားဟု ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် မိမိ၏ စကားကို နှုတ်သိမ်းပြီးလျှင် ပြက်ရယ် ပြုလိုသောသဘောနှင့် မေးမြန်းကြောင်း ပြောဆိုရာ အခြားစကားတို့ကို ဆက်လက် ပြောဆိုကြပြီးလျှင် နှစ်ဦးခွဲခွာသွားကြသောဟူသတတ်။

အခန်း ၅

အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် စားပွဲ၌ စာရွက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေရာ ၎င်းမှာ

'အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် တိုင်ပင်ရန် လာရောက်ခဲ့ရာ မိတ်ဆွေနှင့် မတွေ့ရ၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ အားလပ်ခဲ့ပါလျှင် နက်ဖြန် နံနက် ဖြစ်စေ၊ ညနေ ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့ အလည်အပတ် လာရောက်စေလိုပါကြောင်း။

'မောင်ထွန်းမြင့်'

၎င်းစာကို ဖတ်ရှုရသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းမြင့်ဆိုသူမှာ ရှေ့နေလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့၌ စုံထောက်မောင်စံရှားဟူ၍ မပေါ်ပေါက်မီကပင် မန္တလေးမြို့၌ ခက်ခဲနက်နဲသော အမှုများပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ပုလိပ်တို့အား အကြံဉာဏ်ပေးခြင်း ရံဖန်ရံခါ ကိုယ်တိုင် စုံထောက်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက်ရှိသဖြင့် အစိုးရ အမှုထမ်းပင် မဟုတ်သော်လည်း စုံထောက်ခြင်းလုပ်ငန်း၌ အတော်အတန် နာမည်ရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းမောင်ထွန်းမြင့်ထံမှ အထက်ပါစာကို ရရှိသောအခါ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေရကား အိမ်ဦးခန်း၌ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် သားရေသေတ္တာ၌ အဝတ်အစားများ ထည့်ပြီး ဆွဲ၍ ဆင်းလာလေ၏။ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့သဖြင့် မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ရထားမောင်းသမားအား မီးရထား ဘူတာရုံသို့ မောင်းနှင်စေခဲ့လေ၏။

ဘူတာရုံသို့ မောင်ကျော်မြ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်သို့ သွားသော စာပို့ရထားကြီးသည် အငွေတချောင်းချောင်း လွှတ်လျက် ဘူတာရုံရှေ့၌ ရပ်တန့်ကာ ရှိနေရာ ခရီးသည်တို့သည် လက်မှတ်ရုံရှေ့၌ တိုးဝှေ့ကာ လက်မှတ်များ ဝယ်ယူလျက် ရှိကြလေ၏။ မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဒုတိယတန်းခန်းမှတ်ပေါက်သို့ သွားရောက်ရာ လက်မှတ်စာရေး မရှိနိုင် ဖြစ်သဖြင့် သားရေသေတ္တာကို ဖြည့်ပြားပေါ်၌ တင်ပြီးနောက် ရပ်တန့်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် မောင်ကျော်မြ၏ အနီး၌ရပ်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက် မောင်ကျော်မြသည် ထိုသူ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် သတင်းကြီးများနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ခေါင်းတပ်ထားသည့် သတင်းတစ်ခုကို တွေ့ပွင့်ဖတ်ရှုရလေ၏။

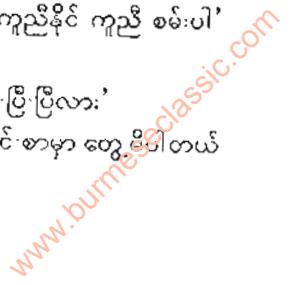
ဓားတန်းရပ် လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဆန်းတွေ့ရခြင်း

ထိုခေါင်းစဉ်ကို တွေ့မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းသတင်းစာကို ဘူတာရုံရှိ စာအုပ်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူဖတ်ရှုရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်လေ၏။

ဓားတန်းရပ် လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်နှင့် ဌာနအုပ် မောင်သန်းဖေတို့သည် စုံထောက်ခြင်း လုပ်ငန်း၌

အလွန်တရာ အထုံပါသနာပါရှိ၍ ကျွမ်းကျင် နားလည်သော ရှေ့နေကြီး မောင်ထွန်းမြင့်၏ ကူညီ ထောက်ပံ့ခြင်းဖြင့် ဦးကြာညွန့်၏ တိုက်ခန်းကို သေချာစွာ စုံစမ်းရှာဖွေလျက် ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော သူသည် ဝါရင့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ခြေရာ လက်ရာမျှ မကျန်ရစ်စေအောင် လုံခြုံစွာ ဖုံးဖိနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အလောင်းကို ကြည့်ရှုစုံစမ်းသော ဆရာဝန်ကြီး၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ထိုမိန်းကလေးသည် ကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းသော အဆိပ်တစ်မျိုးဖြင့် အသက် ဆုံးရှုံးရသည်ဟု မှတ်ထင်ကြောင်း ၎င်းအဆိပ်သည် ဓားရသော အဆိပ် မဟုတ်။ သွေးနှင့် ရောနှောအောင် ပြုတ်ငယ်နှင့် ထိုးသွင်းရသော အဆိပ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ ပြုတ်ငယ်နှင့် ထိုးသွင်းသည့် ဒဏ်ရာကိုလည်း မတွေ့ရှိရသဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် များစွာ ကျပ်တည်းခဲယဉ်းခြင်း ရှိနေကြောင်း' စသည်ဖြင့် တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရလေ၏။

၎င်းသတင်းကို ဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် စိတ်သဘော ပြောင်းလွဲသွားသည့် လက္ခဏာနှင့် သားရေသေတ္တာကို တဖန် ကောက်ယူပြီးလျှင် ဘူတာရုံမှ ထွက်လာခဲ့ရာ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေမျက်မှန်တပ်လျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ဦးခန်း၌ ထိုင်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုလျက် ရှိသည်နှင့် တွေ့လေရကား မောင်ကျော်မြသည် ပထမ၌ မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးနောက် ဟန်လုပ်ကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြို့။ ။ 'ကိုထွန်းမြင့် ရောက်နေပြီလား၊ တော်တော်ကြာသွားပြီ မှတ်တယ်' မြင့်။ ။ '(မောင်ကျော်မြ၏ အမှုအရာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) 'ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်မှ တွေ့ဖို့လို့ အောက်မေ့တာ၊ ယခုတော့ ကိစ္စက အရေးကြီးလာလေတော့ ညတွင်းချင်းပဲ တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး လာခဲ့ရတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့် စာကလေး တွေ့တယ် မဟုတ်လား' မြို့။ ။ 'တွေ့ပါတယ်၊ တွေ့လို့၊ နက်ဖြန်နံနက်မှ လာမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာပါပဲ' မြင့်။ ။ '(သားရေအိတ်ကို ကြည့်လျက်)' သားရေသေတ္တာတွေ ဘာတွေနှင့် ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ' မြို့။ ။ 'သားရေသေတ္တာ သော့ပျက်နေတာနှင့် သော့ပြင်တဲ့ဆိုင်မှာ အပ်ထားတာ လမ်းကြိုတာနှင့် ဝင်ပြီး ရွေးယူလာခဲ့ပါတယ်ဗျာ' မြင့်။ ။ 'ဒါထက် ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးနေတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ကူညီနိုင် ကူညီ စမ်းပါ' မြို့။ ။ 'ဘာကိစ္စလဲ ကိုထွန်းမြင့်' မြင့်။ ။ 'ဓားတန်းရပ်က လူသတ်မှုအကြောင်း ခင်ဗျား ကြားပြီပြီလား' မြို့။ ။ 'ဦးကြာညွန့်အိမ်က လူသတ်မှု အကြောင်းလား။ သတင်းစာမှာ တွေ့မိပါတယ်

ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မြင့်။ ။ 'ပုလိပ်က သူတို့ စုံထောက်လို့ မရနိုင်လို့ ကျွန်တော်ကို လာပြီး အပူကပ် နေပြန်ပြီဗျ'

မြ။ ။ 'တော်တော်လဲ နက်နဲတဲ့ အပူကလေးနှင့် တူတယ်'

မြင့်။ ။ 'နက်နဲတာကတော့ ဘာပြောစရာရှိမလဲဗျာ၊ ခြေရာခံလို့ကို ယခုထက်ထိ တစ်စွန်းတစ်စမှ မပေါ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါထက် ကိုကျော်မြ သေတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား'

မြ။ ။ '(အလွန်တရာ အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့်) 'ကြံကြံစည်စည် ကိုထွန်းမြင့်ရယ် ခင်ဗျားတို့ အမှုစုံထောက်တဲ့ လူများဟာ လူမြင်သမျှကို ရာဇဝတ်ကောင်ချည်မှတ်နေပြီ ထင်တယ်'

မြင့်။ ။ '(မောင်ကျော်မြ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) 'မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလားလို့ မေးမိတာတာပဲ'

မြ။ ။ 'ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ ပုလိပ်အရာရှိတွေတောင် စုံစမ်းလို့ မပေါ်နိုင်အောင် ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က အိမ်ကနေပြီး သိနိုင်ပမလားဗျာ၊ မသင်္ကာရင်လဲ တည့်တည့်သာ ဖွင့်ပြီး မေးလိုက်ပါ၊ ဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သတ်တယ်လို့ ထင်သလား'

မြင့်။ ။ 'စိတ်မရှိပါနှင့်ဗျာ၊ သိမလားလို့ မေးမိခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ မသိရင်လည်း ပြီးရောပေါ့'

မြ။ ။ 'နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သိတယ်လို့ ထင်နိုင်ရသလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျီစားပြီး မေးတာပါဗျာ၊ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်က သည် အကြောင်းကို ခင်ဗျား သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က သိလို့ သိငြားလာပြီး စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မသိလို့ရှိရင်လဲ နောက်ထပ်ပြီး မေးဖို့ မရှိပါ ဘူးဗျာ' ဟု ပြုံးရယ်ကာ ပြောပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေရာ မောင်ကျော်မြမှာ စိတ်မကြေနှပ်သော မျက်နှာထားနှင့် မောင်ထွန်းမြင့်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်၍ ကျန်ရစ်လေ၏။

အခန်း ၆

နောက်တစ်နေ့၌ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် စာတိုက်မှ အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။

'စာရေး အစီရင်ခံပါသည် အင်စပိတ်တော်မင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းအတွင်း တွေ့ရှိသော သူငယ်မ၏ အကြောင်းကို ထပ်လောင်း စုံစမ်းရန် မလိုတော့ပါ။ သူငယ်မကို သတ်သူသည် အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူငယ်မသည် မည်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ၎င်း၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်ရသည်ကိုမူ ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် ကျွန်တော် အလိုမရှိပါ။ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ဝတ္တရားမှာ အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ၎င်းကို မည်သူသတ်သည်ဟု သိရှိခဲ့လျှင် လုံလောက်သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထင်ပါသောကြောင့် အကြောင်းကို စုံလင်စွာ ဖော်ပြခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်တော် သတ်ကြောင်းကိုသာ ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ ဝန်ခံပြီးနောက် ကျွန်တော်ကို ရှာဖွေရန်လည်း မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အစိုးရ အဖြစ်ဒဏ်ကို မခံလိုသည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိစီရင်လိုက်ပါသည်။ ဦးကြာညွန့်။

စာကို ဖတ်ရှုပြီးပြီးနောက် စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် ဌာနအုပ် မောင်သန်းဖေနှင့် တိုင်ပင်ကြရာ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် မောင်ထွန်းမြင့် အိမ်သို့ ရောက်၍ ၎င်းစာကို မောင်ထွန်းမြင့်အား ပြလေ၏။ မောင်ထွန်းမြင့်သည် အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် စာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် တီးတိုးကား တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မောင်ဘတင် ပြန်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြန်လေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့် အိမ်ပေါ်ကို တက်လာသည်ကို မြင့်သည်နှင့် တပြိုင်နက်

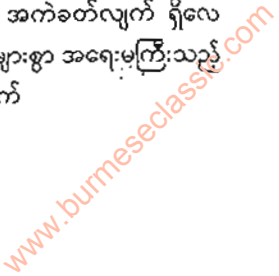
မြ။ ။ 'ဘာကိစ္စလာရပြန်သလဲဗျာ၊ လူသတ်မှုကိုစွပ်စွဲလား'

မြင့်။ ။ 'အစစ်ပဲ ကိုကျော်မြ၊ သတ်တဲ့လူက စာနှင့် ရေးပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးနေပြီဗျ'

မြ။ ။ 'အလို ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ ဘယ်သူဆီကို ဖြောင့်ချက်ပေးသလဲ'

မြင့်။ ။ 'အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်ဆီကို စာနှင့် ရေးပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးတယ်၊ စာကို တောင် ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သေးတယ်၊ ရော့ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ကြည့်ပါလား' ဟု မောင်ကျော်မြအား ပြရာ မောင်ကျော်မြသည် စာကို ဖတ်လျက် ရှိစဉ် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြ၏ မျက်နှာထားကို စိုက်ငေးကာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ စာကို အစမှ အဆုံးတိုင် ဖတ်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် များစွာ အရေးမကြီးသည့် အမူအရာနှင့် စာကို မောင်ထွန်းမြင့်၏ လက်သို့ ပြန်အပ်လျက်

မြ။ ။ 'ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ တကယ်ရေးတဲ့ စာပဲ ထင်တာပဲ'
 မြ။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား ထင်နိုင်သလဲ'
 မြင့်။ ။ 'ဦးကြာညွန့် ကိုယ်တိုင်က ဒီစာမရေးရင် ဒီပြင် ဘယ်သူက ဝင်ပြီး ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့် ရေးဦးမှာလဲဗျ'
 မြ။ ။ 'နေပါဦးဗျ၊ ဦးကြာညွန့်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်လိုက်ပြီလို့ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်တယ်လား'
 မြင့်။ ။ 'ဒီလိုပဲ ထင်ရတာပဲ'
 မြ။ ။ 'အလောင်းကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့သလား'
 မြင့်။ ။ 'ဪ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အလောင်းကိုတော့ မတွေ့သေးဘူး'
 မြ။ ။ 'အလောင်းကို တွေ့မှ စိတ်ချရတော့မပေါ့ဗျ'
 မြင့်။ ။ 'ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားသဘော ဘယ်လိုရသလဲ'
 မြ။ ။ 'ကျွန်တော့် သဘောကတော့ သတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံပြီး သတ်တဲ့လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစိတ်လိုက်ပြီလို့ အကြောင်းကြားလိုလို့ ရှိရင် ပုလိပ်က ဆက်လက်ပြီး လက်သည်ပေါ်အောင် မစုံစမ်းစေဖို့ ဉာဏ်ဆင်ပြီး ရေးလိုက်တဲ့ စာလားလို့ တွေးမိတယ်ဗျာ'
 မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျား ပြောသလိုလဲ တွေးစရာ ရှိနေပါတယ်'
 ၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ကျော်မြတ်တို့သည် အမှုအကြောင်းကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်လှန်ပြောဆိုရင်း အသီးအသီး ထင်မြင်ချက်ပေးလျက်ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည်လည်း မောင်ကျော်မြတ် မျက်နှာ ပျက်သည် မပျက်သည်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်မှ
 မြင့်။ ။ 'တနေ့လောက်တော့ အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်ကို ခင်ဗျားနှင့် တွေ့အောင် ကျုပ် ခေါ်ခဲ့ဦးမဗျာ'
 မြ။ ။ (ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၍) 'တောင်းပန်ပါရစေဗျာ၊ မခေါ်ခဲ့ပါနှင့်'
 မြင့်။ ။ 'ဘာပြုလို့လဲ'
 မြ။ ။ 'ကျွန်တော်က ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ခပ်အေးအေးနေချင်တဲ့ လူဗျ၊ ပုလိပ်အရာရှိ တွေ ဘာတွေနှင့် ရောနှောစပ်ယှက်နေချင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး'
 မြင့်။ ။ 'နို့ပေမယ့် ကိုဘတင်က ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်'
 မြ။ ။ 'တွေ့ချင်လို့ရှိရင်လဲ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့လေ၊ သို့သော် ဘယ်တော့လောက် လာကြမှာလဲ'
 မြ။ ။ 'တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းပေါ့ဗျာ' ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြတ်အား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မောင်ကျော်မြတ်သည် စီး

ကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်ရှုရင်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးမှ 'စုံထောက် ပေါက်စ ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နှင့် မင်းနှင့် ငါ ဒီတစ်ခါ တွေ့ကြရောပေါ့ကွယ် ထွန်းမြင့်ရယ်'

အခန်း ၇

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ကျောက်သွေးတန်းလမ်း ရှိ မောင်ကျော်မြတ် နေအိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြတ်၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ အစေခံ ဦးမြတ်သာအား မောင်ကျော်မြတ် မရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အစေခံ ဦးမြတ်သာက မောင်ကျော်မြတ် ယမန် နံနက်ကပင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရွှေဘိုနယ်သို့ သွားနေကြောင်းနှင့် ပြောပြသည်တွင် မိမိကြီးသည် ဦးမြတ်သာအား မေးလိုသော စကားအနည်းငယ် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် စည့်ခန်း၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့်
 ကြီး။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ဦးမြတ်သာ၊ အခုတလော ရှင်တို့ဆရာကြီးက အလည်အပတ် အားကြီးများနေတယ် ထင်တယ်'
 သာ။ ။ 'မလည်ပါဘူး မမလေးရယ်'
 ကြီး။ ။ 'ကွယ်မနေပါနှင့် ဦးမြတ်သာရယ်၊ ကျွန်မက အကုန်သိပြီးသားပါ'
 သာ။ ။ 'ကာလသားဆိုတာ လည်တဲ့အခါလဲ လည်တာပေါ့ မမလေး'
 ကြီး။ ။ 'ရွှေဘို သွားကာနီး ဘာများ မှာထားခဲ့သေးသလဲ'
 သာ။ ။ 'မမလေးအတွက်တော့ ဘာမှ မမှာခဲ့ဘူး မမလေးရဲ့'
 ကြီး။ ။ 'ကျွန်မအတွက် မမှာရင် ဘယ်သူ့အတွက် မှာခဲ့သေးသလဲ'
 သာ။ ။ 'မခင်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာမေးလို့ရှိရင် ဈေးချိုစာတိုက်ကြီးမှာ သူ့မှာမည်နှင့် စာများ ရောက်မနေဘူးလားလို့ သွားပြီး မေးဖို့မှာထားခဲ့တယ်'
 ကြီး။ ။ 'ဘယ်က မခင်ကြည်လဲ ဦးမြတ်သာရဲ့'
 သာ။ ။ 'ကျွန်တော်လဲ မမြင်ဖူးဘူး မမလေးရဲ့'
 ကြီး။ ။ 'နို့ သူတစ်ခါမှ လာမမေးသေးဘူးလား'
 သာ။ ။ 'မလာသေးဘူး မမလေးရဲ့'
 ကြီး။ ။ 'ဒါဖြင့် ကိုကိုမြမှာခဲ့တဲ့ စကားလဲ မပြောရသေးဘူးပေါ့'
 သာ။ ။ 'မပြောရသေးဘူး မမလေးရဲ့'
 ကြီး။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပြောမယ် ဦးမြတ်သာ၊ အလို အိမ်ရှေ့က မြင်းရထား ဆိုက်နေပါကလား၊ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ တန်တော့ မခင်ကြည်ဆိုတာ သူပဲ မှတ်တယ်၊ နေဦး'

ဦးမြတ်သာ၊ ကိုကိုမြ မှာခဲ့တဲ့ စကားကို သူ့ကို မပြောနှင့်ဦး၊ ကျွန်မဆီကိုသာ အရင် လွှတ်လိုက်၊ ကြားရဲ့လား'

သာ။ 'ကောင်းပါပြီ မမလေး'

ထိုခဏ၌ ဝတ်စားတန်ဆာ ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် အလွန်တရာ အချို့ အစားကျနသော သူငယ်မတစ်ယောက်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ဝင်းအတွင်း သို့ ဝင်လာရာ လှေခါးဦးတွင် ဦးမြတ်သာနှင့် တွေ့၍ သူငယ်မသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက် လာလေ၏။

ဧည့်သည်သူငယ်မသည် ဧည့်ခန်း၌ မိမိကြီးကို တွေ့မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာနှင့် ဆုတ်ဆိုင်းရပ်တန့်လျက် ရှိလေရာ မိမိကြီးက လောကဝတ်ပျူငှာ မျက် နှာထား ချိုသာစွာနှင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်တွင် တစ်ခုသော ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။

သူငယ်မနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ ဓမ္မတာထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်၏ ရုပ် အဆင်းနှင့် ဝတ်ပုံစားပုံ အနေအထားတို့ကို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရှုအကဲခတ် ကြပြီးနောက်

ကြီး။ 'မခင်ကြည်ဆိုတာ မှတ်တယ်'

ကြည်။ 'မှန်ပါတယ်၊ ကိုကျော်မြ တစ်ယောက် ရှိပါသလားရှင်'

ကြီး။ 'ကိုကျော်မြ သည်ကနေ့ မနက်ကပဲ ရွှေဘိုသွားလို့ မခင်ကြည်ဆိုတာ လာ မေးလိုရှိရင် နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောရစ်ပါလို့ မှာသွားပါတယ်' ကြည်။ 'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ လာခါမှ သူနှင့် လွဲနေပါပြီ၊ ရှင် နှင့် ဆိုရင်ကော ဘယ်လို တော်ပါသလဲရှင်'

ကြီး။ 'ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ မောင်ရင်းနှစ်မလို အင်မတန်ခင်ကြတာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ နာမည်က မိမိကြီးပါတဲ့၊ အခု ဘယ်အရပ်က လာတာပါလဲ ရှင်'

ကြည်။ 'အမရပူရမြို့က လာခဲ့ပါတယ်၊ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းပါပဲ'

ကြီး။ 'မှာထားစရာ စကားများ ရှိရင်လဲ ဦးမြတ်သာကို မှာထားခဲ့နိုင်ပါတယ်ရှင်'

ကြည်။ 'အို နေပါစေ၊ သူပြန်လာမှပဲ ကျွန်မ နောက်ထပ်ပြီး တစ်ခေါက်လာပါ ဦး မယ်၊ ဒီအတွင်း သူပြန်လာလို့ ရှိရင် ကျွန်မ လာပြီး မေးတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက် ပါတော့ရှင်'

ထိုခဏ၌ ဦးမြတ်သာသည် ဧည့်သည်များအတွက် ကာဖီနှင့် မုန့်ပွဲများ ပြင် ဆင်ကာ ယူလာပြီးနောက် တည်ခင်းကျွေးမွေးလေရာ သူငယ်မနှစ်ယောက်တို့သည် ကာဖီ သောက်ရင်း သင့်လျော်သော စကားတို့ကို အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုကြလျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကာ ရှိနေကြလေ၏။

မိမိကြီး၏ စိတ်၌ ထိုသူငယ်မသည် အမရပူရက လာသည် ဆိုသော်လည်း ဝတ် ပုံစားပုံမှာ အလွန်တရာ အချိုးကျ၍ ဖီးပုံလိမ်းပုံမှာလည်း ရန်ကုန်သူနှင့် ဟူသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေရာ မခင်ကြည်၏ စိတ်၌လည်း ထိုသူငယ်မသည် မန္တလေးသူပြီ နဲ့နဲ့ ပျောင်းပျောင်း အလွန်ပင်ကြည့်၍ ကောင်းသောကြောင့် မောင်ကျော်မြနှင့် သမီးရှည်းစားပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေးထင်မိလေ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ထိုင်နေကြပြီးနောက် မခင်ကြည်သည် မိမိကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် မြင်းရထားနှင့် ပြန်သွားလေရာ မိမိကြီးသည်လည်း ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ဆိုင်းငံ့ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးကို ခေါ်စေ၍ ဈေးချိုဖက်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။

ဈေးချို မြောက်ဖက် စာတိုက်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားကို ရပ်တန့် စေပြီးနောက် မိမိကြီးသည် စာတိုက်ဗိုလ်အား မခင်ကြည် အမည်နှင့် စာတစ်စောင် ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းရာ စာတိုက်ဗိုလ်သည် စာအိတ်အမြောက်အမြား စုပုံထားသည်အနက်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် မိမိကြီးအား ပေးလေ၏။

ဈေးချို စာတိုက်ဗိုလ်မှ ကျေးဇူးပြု၍

မခင်ကြည် တောင်းခံလာသောအခါ ပေးရန်

ဟု ရေးသားပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် စာတိုက်ဗိုလ်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား၍ မြင်းရထားပေါ်သို့ တစ်ဖန်တက်ပြီးလျှင် စာအိတ်ကို လမ်းခရီး၌ ဖွင့်၍ ဖတ်လေရာ စာကို ဖတ်ပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလွန်တရာ အံ့သြ လှသည့် လက္ခဏာနှင့် မိမိကြီးမှာ အကြောင်သား ဝေးလျက် ရှိလေ၏။

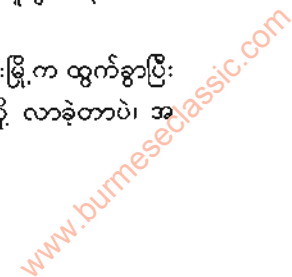

မောင်ကျော်မြသည် မိမိအကြံအစည်ကို ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့် ရိပ်မိသိရှိမည် စိုးရိမ်သဖြင့် မန္တလေးမြို့မှ ရှောင်ခွာ၍ နေရသည်အကြောင်းကို ယခင်တစ်ပတ်က ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ ပြီးခဲ့လေပြီ။

ရွှေဘို ဒီစတြိတ် ဝက်လက်မြို့အပိုင် သခွတ်တောရွာအနီး တစ်ခုသော ရေကန် ကြီး နံဘေး၌ တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်တွင် မောင်ကျော်မြသည် လူတစ်ယောက်နှင့် တီးထိုး တိုင်ပင်လျက် ရှိကြရာ

မြ။ 'ဘယ်နယ်လဲဗျို့၊ ကိုဒေါန၊ ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ဘယ်သူများ ရိပ်မိသေး သလဲ'

န။ 'ဘယ်သူ ရိပ်မိမလဲဗျာ၊ ဟိုအမှု ဖြစ်ပြီးကတည်းက မန္တလေးမြို့က ထွက်ခွာပြီး ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်သွားနေလိုက်တာ ယခုမှ ခင်ဗျားခေါ်လို့ လာခဲ့တာပဲ၊ အ

စိုးရ ခုံထောက် ကိုဘတင်ကတော့ ဒီအမှုကို လက်လျှော့လိုက်ပြီဆို ဟုတ်ကဲ့လား၊
မြ။ ။ 'သူ လက်လျှော့တာက ကိစ္စမရှိဘူးဗျ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ရိပ်မိသွားမှာသာ စိုးရိမ်
နေရတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်'

န။ ။ 'ဘယ်သူများလဲဗျာ'

မြ။ ။ 'ပထမတစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ ကိုထွန်းမြင့်ပဗျာ'

န။ ။ 'ဟာ ဒီလူက အလကားလူပါဗျာ၊ ရှေ့နေမို့လို့ ဥပဒေကလေး နည်းနည်း နား
လည်တာနှင့် တတ်ယောင်ကား လုပ်ပြီး လျှောက်ကြားနေတဲ့ လူပါဗျ၊ ဒါထက် ပြော
ချက်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကော ဘယ်နှယ်နေသလဲဗျ။'

မြ။ ။ 'အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်က ယုံကြည်တဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ကိုထွန်းမြင့်တော့
ယုံဟန် မတူဘူးဗျ၊ တော်တော်ပါးတဲ့ လူပဲ'

န။ ။ 'ဒါထက် သေသူ မအုန်းစိန်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မခင်ကြည်တစ်ယောက်ကော ဘယ်
မှာ နေသလဲဗျ'

မြ။ ။ 'အမရပူရ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်'

န။ ။ 'မတော်တဆ မခင်ကြည်က မန္တလေးများသွားပြီး သူ့ သူ့ငယ်ချင်း မအုန်းစိန်
ဘယ်နေသလဲလို့ စုံစမ်းခဲ့လို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့ အကြံအစည်တော့ ဝှက်ကျမကုန်ပေဘူး
လားဗျာ'

မြ။ ။ 'မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဗျာ၊ မတော်တဆ မန္တလေး သွားပြန်လို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့ အကြံ
ပျက် မကုန်အောင် ကျုပ်က စာနှင့် ရေးပြီးပါပြီ'

န။ ။ 'နေပါဦးဗျာ၊ မခင်ကြည်က မခင်စိန် သေတဲ့ အကြောင်းကို တစ်နည်းနည်းနှင့်
သိမသွားပေဘူးလားဗျာ'

မြ။ ။ 'ဘယ်နည်းနှင့် သိနိုင်မှာလဲ၊ အလောင်းကိုလဲ သူ မမြင်၊ အလောင်း အကယ်လို့
သူ မြင်စေကာမူ သေပြီးတဲ့နောက် ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ရုပ်ဖမ်းဖို့ တော်တော်ခက်
ပါတယ်ဗျ'

န။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်ဖို့ ရှိတာ နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်၊
ဒုတိယလူက ဘယ်သူလဲဗျာ'

မြ။ ။ 'သမာဓိမြို့ဝန် ဦးလှကလေးရဲ့ သမီး မိမိကြီးပေါ့ဗျ'

န။ ။ 'မိမိကြီးလားဗျ၊ သူက ဘာဆိုလို့ ကျုပ်တို့ အကြံသိနိုင်မှာလဲ'

မြ။ ။ 'ဘာကြောင့် သိတယ်လို့တော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး၊ သို့သော် အမှန် မူချ
နည်းနည်း မသင်္ကာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ မရမက အတင်းလဲ မမေးဝံ့
ပါဘူးဗျ၊ မေးလိုက်ရင် သာပြီး မသင်္ကာဖြစ်သွားမှာ စိုးရသေးတယ်'

န။ ။ 'စိုးရိမ်ဖို့ပဗျာ၊ အများကြီး စိုးရိမ်ဖို့ပါ၊ နေဦး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရန်များ

မြစ်ကြီးပူသလား'

မြ။ ။ 'မဖြစ်ရပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ မသင်္ကာတာပါပဲ'

န။ ။ 'ခင်ဗျားကိုယ်က နည်းနည်း လိုသွားပါတယ်၊ မူလကတည်းက မသင်္ကာ
မဖြစ်စေရအောင် ခင်ဗျားက လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်'

မြ။ ။ 'ကျုပ် အပြစ် မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ သူက ဘယ်က ဘယ်လို သတင်း ရပြီး
ကျုပ်ကို မသင်္ကာတာ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ဖွင့်မေးဖူး
တယ်'

န။ ။ 'ခင်ဗျားက ဒီတော့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်တဲ့ စိတ် လုံးလုံးပျောက်အောင် ပြော
မပြုလိုက်ဘူးလား'

မြ။ ။ 'ပြောတော့ လွယ်တယ် မိတ်ဆွေ၊ အလုပ်ဆိုတာ လုပ်ကြည့်မှ ခက်မှန်း သိ
တာ'

န။ ။ 'ဒါဖြင့် တော်တော် အကျပ်သားပဲဗျ၊ မိမိကြီးသဘောကိုလဲ ကျုပ် သိတယ်၊
တော်တော် စိတ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစား ဖြစ်ပြီကောလို့
ချမ်းသာပေးမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်မခံချင်တတ်တဲ့ သဘော
ပြတ်တောက်တဲ့ စိတ်သဘောလဲ ရှိလေတော့ အမှုနှင့် တွေ့လာရင် ကိုယ့်ရည်းစား
ရယ်လို့ ညှာတာလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ နည်းလမ်း ရှိသလောက်တော့ ပြုလိမ့်မယ် ထင်
တယ်'

မြ။ ။ 'ခင်ဗျား တွေးတာလဲ တယ်မရိုင်းဘူး'

န။ ။ 'နေပါဦးဗျာ ကိုထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့ လူနှင့် မိမိကြီးနှင့်က သိကျွမ်းဖူးသလားဗျ'

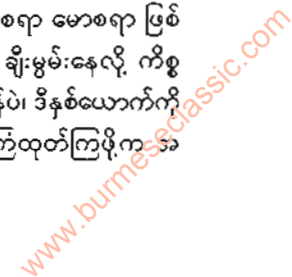
မြ။ ။ 'သိပုံမရပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားဖူးပါဘူး'

န။ ။ 'ဒါဖြင့် တော်သေးရဲ့ဗျ၊ မသင်္ကာတဲ့ လူနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံနှီးနှောကြမယ်
ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အကြံတွေ ပေါ်ကုန်မှာ သာပြီး စိုးရိမ်ရတယ်'

မြ။ ။ 'ဒါလဲ မှန်တယ်'

န။ ။ 'ကိုကျော်မြကို ကျုပ်တစ်ခုတော့ ချီးမွမ်းချင်တယ်ဗျာ၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျား ဦး
ကြောညွန့် ယောင်ဆောင်ပြီး ပုလိပ်ဆီမှာ တိုင်ချက်တွေ ဘာတွေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပေးဝံ့တာ
ကျုပ် အံ့ဩသဗျာ၊ ဒီလို ရုပ်ပြောင်းတဲ့ အတတ်တွေ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက သင်ထား
သလဲ'

မြ။ ။ 'ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒီဘက်က ကျုပ်က ဝါသနာထုံတာနှင့် ရယ်စရာ မောစရာ ဖြစ်
အောင် လုပ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပြီး ထားဖူးတယ်၊ ကိုင်း သို့သော် ကျုပ်ကို ချီးမွမ်းနေလို့ ကိစ္စ
မပြီးသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ အကြံကို ရိပ်မိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို
ကျုပ်တို့က နိုင်နင်းဖို့ ရှေ့ကို ဘယ်လို ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာ အကြံထုတ်ကြဖို့က နေ

ရေးကြီးတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ်စီ ညှိလျက် တံနံ့ဘေး၌ ထိုင်ကာ မိမိတို့၏ အကြံအစည်များကို နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြလေ၏။

အခန်း ၈

မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြက မခင်ကြည်ထံ ရေးသားပေးပို့လိုက်သော စာကို စာ တိုက်မှ ဖြတ်၍ ယူခဲ့ပြီးနောက် စာကို ဖောက်၍ ဖတ်မိသောအခါ အလွန်တရာ အံ့ ဩလှသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် မခင်ကြည် အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း သမီးရည်း စားတို့ ဘာဝ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် မနာလို ဝန်တိုသော စိတ်သည်လည်း မခံနိုင်အောင် ဖိစီးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်အခါမှစ၍ မိမိကြီးသည် ထိုအမှုကိစ္စကို အမြစ်ရင်းသို့ တိုင်အောင် ခုံစမ်းသိရှိစေရအံ့ဟု နေ့ရော ညဉ့်ပါ မိမိ၌ ရှိသမျှ ဉာဏ်ကို ထိုအမှု၌ အသုံးပြုလျက် ရှိခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာလည်း ၎င်းအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်ကျော်မြနှင့် ကြံသော်စည်ဖက် ဖြစ်မည်ဟု ထိုစာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် တွေးတောမိသည်ဖြစ်၍ မခင်ကြည်ထံမှ စကားရသမျှ အောက်အစ် ညစ်ထုတ်မည့် အကြံအစည်နှင့် မောင်ကျော်မြ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ အိမ် သို့ ရောက်သောအခါ အစေခံ ဦးမြတ်သာနှင့် တွေ့၍ မခင်ကြည်လာရောက်ခဲ့လျှင် မိမိ ထံ ခေါ်ခဲ့ရန် မှာထားပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းမှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ မခင်ကြည်လည်း ရေးနည်းအတူ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက် လာလေ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်ထံမှ စကားရနိုင်သမျှ အစ်အောက်လှည့်ပတ်ကာ မေး မြန်းပါသော်လည်း မခင်ကြည်မှာ လူသတ်မှု အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကယ်စင် စစ် မသိသောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိကြီးကဲ့သို့ပင် ပါးနပ် သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အသွားအလာကို ရိပ်မိ၍ ဘူးကွယ်သော ကြောင့် လည်းကောင်း ရှိနေရကား မိမိကြီးသည် မည်သည့် ထူးခြားသော သတင်းကိုမျှ ထင်၍ မသိရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ မိမိကြီးသည် စကားစစ်ထိုးသော အလုပ်ကို လက်လျှော့ပြီးလျှင် အကြံ တစ်မျိုးနှင့် မခင်ကြည်က မိမိအား နှုတ်ဆက်၍ ရထားနှင့် ပြန်သွားသောအခါတွင် မိမိ ကြီးသည် အခြားရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ တံခါးကို အလုပ်ပိတ်ပြီးနောက် မြင်းရ ထား မောင်းသမားအား ရှေ့မှ မောင်းသွားသော မြင်းရထားကို မလှမ်းမကမ်းမှ မိ

အောင် လိုက်ရန် ပြောပြလေ၏။ မြင်းရထားနှစ်စီးတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်ကြ၍ ဈေးချိုတော်ကြီးဘက် ဒန်ပေါက်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ မခင်ကြည် ပါသွားသော ရထားသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်၍ မခင်ကြည်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင် သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မိမိကြီး တွေ့မြင်ရသောအခါ မြင်းသမားအား ၎င်း ဆိုင်ကို ကျော်လွန်မောင်းစေ၍ မနီးမဝေးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်စေပြီးလျှင် ဆိုင် ရှေ့မှ တစ်ဖန် မောင်းနှင်ပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆိုင်ရှေ့မှ မြင်းရထားကို မောင်းနှင်စေ၍ မိမိကြီးသည် မြင်းရထား အတွင်းမှ ဆိုင်ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုမိသောအခါတွင် မခင်ကြည်သည် တစ်ခုသော စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများ ပတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဘိန်းစား ကတ်ကျေးကိုက်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော လူတစ်ယောက်နှင့် စိတ်အားကြီးစွာ စကားပြောဆို တိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မခင်ကြည်မှာမူ မည်သည့် အစားအစာကိုမျှ မစားမသောက်ဘဲ မေးမြန်းရန် ရှိသမျှကို စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်း ခုံစမ်းလျက် ရှိလေရာ ထိုသူမှာမူ အစာမတွေ့ရသည်မှာ ကြာလှသည့် လက္ခဏာနှင့် ပလုပ်ပလောင်း စားသောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ လည် ညိတ်ကာဖြင့် ရံဖန် ပြန်ကြား ဖြေဆိုလျက် ရှိလေ၏။ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ တိုင်ပင် ကြပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာရာ မခင်ကြည်သည် မြင်း ရထား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်တော့မည်ဆဲဆဲ ရှိသည်တွင် ထိုလူသည် ဆိုင်ရှင်ကုလားထံမှ ခဲတံနှင့် စာတစ်ရွက်ကို တောင်းပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေးသား၍ စာရွက်ကို မခင် ကြည်၏ လက်သို့ ပေးအပ်ပြီးနောက် မြင်းရထားလည်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ထိုသူမှာ နှစ်သက် အားရရှိသော လက္ခဏာနှင့် မခင်ကြည်၏ မြင်းရထားမောင်း နှင်သွားရာကို မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်နေရစ်သည်ကို မိမိကြီး တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်း မှောက် မိမိကြီးသည် ရှေးနည်းအတူ မခင်ကြည်၏ မြင်းရထားနောက်သို့ လိုက်ပြန် စေရာ ဘူတာရုံကြီးသို့ ကျော်လွန်၍ ဟော်ကုန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မခင် ကြည်၏ မြင်းရထားသည် ယိုယွင်းပျက်စီးစ ပြုနေသော အိမ်အိုကြီး တစ်ဆောင်၏ ရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ မခင်ကြည်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မိမိကြီးသည်လည်း မိမိ၏ မြင်းရထားကို မနီးမဝေးမှ ရပ်တန့်စေပြီးလျှင် အရိပ်အက်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မခင်ကြည်သည် အိမ် ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ရထားပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ဘူတာရုံဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားပြန် လေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်၏ နောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ဆက်လက်ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ၎င်းအိမ်ကြီးရှေ့သို့ မောင်းနှင် စေလေ၏။ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားကို ရပ်ပြီးလျှင် မိမိကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်

သွားရာ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်မျှ ရှိသော အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးနှင့် တွေ့၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မလာရောက်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာ ယခုပင် ပြန်သွားကြောင်း နှင့် ပြန်ပြောသည်တွင်

ကြီး။ ။ 'ဖြစ်ရလေရှင် နည်းနည်းကလေး လွဲသွားတာပေါ့'

အိမ်ရှင်။ ။ 'ခုကလေးတင်ပဲ ဆင်းသွားပါတယ်'

ကြီး။ ။ 'ဒေါ်ဒေါ်နှင့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းပဲလား ဒေါ်ဒေါ်'

အိမ်ရှင်။ ။ 'မတွေ့ဘူး မမြင်ဖူးပါဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ မအုန်းစိန်နှင့် သူငယ်ချင်းဆို ထင်ပါရဲ့၊ တွေ့ချင်ရှာလိုတဲ့ မအုန်းစိန်ကလည်း အဝေး သွားနေခိုက်ဖြစ်နေတယ်'

ကြီး။ ။ 'မအုန်းစိန်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ဘယ်နှယ် တော်သလဲ'

အိမ်ရှင်။ ။ 'ဘယ်လိုမှတော့ မတော်ပါဘူး တူမရယ်၊ သမီးကလေးလို တူမကလေးလို ချင်ခင်ပြီး သူကလဲ မိမဲ့ မဖဲ၊ အဒေါ်ကလဲ မုဆိုးမဖြစ်လေတော့ အတူတူ ပေါင်စပ်ပြီး နေကြတာတာပဲ'

ကြီး။ ။ 'မအုန်းစိန် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် အတူတူနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပလဲ'

အိမ်ရှင်။ ။ 'တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ'

ကြီး။ ။ 'အခုတော့ မအုန်းစိန် ဘယ်သွားပါသလဲ'

အိမ်ရှင်။ ။ 'ပျဉ်းမနားမှာ သူ့ဆွေမျိုးများ ရှိလို့ အလည်သွားပါတယ် တူမရယ်'

ကြီး။ ။ 'မအုန်းစိန် ဒီမှာ နေခဲ့တဲ့အခါမှာ ယောက်ျား ဧည့်သည်များ အလည် အပတ် လာဖူးသလား ဒေါ်ဒေါ်'

အိမ်ရှင်။ ။ 'လူတစ်ယောက်တော့ဖြင့် မကြာမကြာ လာတာ မြင်မိပါတယ်'

ထိုအခါ မိမိကြီးသည် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်၌ ထည့်ထားသော ရင်ထိုး ဓာတ်ပုံကို ထုတ်၍ ပြပြီးလျှင်

ကြီး။ ။ 'ဒီဓာတ်ပုံ တဆိတ်လောက် သေသောချာချာ ကြည့်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီလူကို မြင်ဖူးသလား'

အိမ်ရှင်။ ။ '(ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်) 'ဟာ ဒီလူပေါ့၊ မအုန်းစိန်ဆီ မကြာမကြာ လာလည်တဲ့ မောင်ကြာညွန့်ဆိုတာ'

ကြီး။ ။ 'နာမည်များ မှားပမယ် ဒေါ်ဒေါ် စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုကြာညွန့်၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကိုကျော်မြဆို မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့'

အိမ်ရှင်။ ။ 'မောင်ကျော်မြလို့ မကြားဖူးပါဘူး တူမရယ်၊ မောင်ကြာညွန့် ပါပဲ'

ကြီး။ ။ 'လူတော့ ဒီလူပဲနော် ဒေါ်ဒေါ်'

အိမ်ရှင်။ ။ 'ဒီလူမှ ဒီလူ အစစ်ပါတော်၊ နှာတ်စင်းစင်း မျက်ခုံးခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်'

ကြီး။ ။ 'သူနေတော့ ဘယ်အရပ်မှာ နေသတဲ့လဲ'

အိမ်ရှင်။ ။ 'နေရပ်တော့ သေသေချာချာ မသိဘူးတော့၊ စိတ်သဘောတော့ အင်မတန် ကောင်းဟန်တူတယ်'

ကြီး။ ။ 'ဒီပြင်ကော ဒေါ်ဒေါ် သူ့အကြောင်းကို ဘာများ သိသေးသလဲ'

အိမ်ရှင်။ ။ 'သူကလဲ စကားက ခပ်နည်းနည်း၊ အဒေါ်ကလဲ သူများလို မေးလား မြန်းလား မလုပ်လေတော့ ဘာမှ သည့်ပြင် မသိရပါဘူး တူမရယ်'

ကြီး။ ။ 'ဒါထက် မအုန်းစိန် အကြောင်း တော်တော်ကောင်းကောင်း သိသလား၊ မိဘများနှင့် ဒေါ်ဒေါ်နှင့်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းပဲလား'

အိမ်ရှင်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး တူမရယ်၊ ကျွမ်းကြတာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် မေးပါသလဲ တူမရယ်'

ကြီး။ ။ 'အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စအတွက် မေးမြန်းရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါထက် ဗုဒ္ဓက လာမေးတဲ့ မခင်ကြည်ဆိုတာ အခု ဒီကို ရောက်ဖူးပါသလား'

အိမ်ရှင်။ ။ 'မလူပုပုခါတုန်း စာမရှုရယ်'

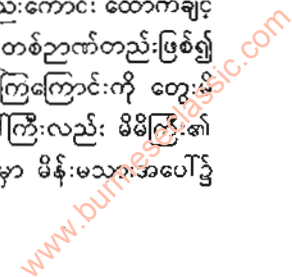
ကြီး။ ။ 'ကျွန်မနှင့် ဒီလူနှင့်ဟာ သမီးရည်းစားဘဝ ချစ်ကြိုက်နေကြပြီး တောင်းရမ်းမယ့် ဆိတ်ရှိနေလို့ မေးပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်'

အိမ်ရှင်။ ။ 'နေဦး တူမရယ်၊ ခုတို့တော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင်တော့ ရှိတာပဲ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံ အမူအရာ ထောက်ကြည့်တော့ဖြင့် သမီးရည်းစား လက္ခဏာတော့ဖြင့် မရှိဘူး၊ သို့သော် နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ပြောနေကြတာတော့ဖြင့် ဒေါ်ဒေါ် ကြားတယ်'

ကြီး။ ။ 'သမီးရည်းစားပင် မဟုတ်သော်လည်း တိုင်ပင်စရာ အကြောင်းထူး တစ်ခုတစ်ခုတော့ ရှိတယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်'

အိမ်ရှင်။ ။ 'ဟုတ်လိမ့်မယ် တူမရေ၊ လူမသိအောင် တိုင်ပင်စရာ အကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လို့တော့ ထင်တယ်'

ထိုအခါ မိမိကြီးမှာ မောင်ကျော်မြသည် မအုန်းစိန်ထံ မကြာခဏ လာရောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မခင်ကြည်သည် မောင်ကျော်မြထံ လာရောက်၍ မောင်ကျော်မြက လည်း မခင်ကြည်ထံ စာတိုက်မှ တဆင့် စာပေးစာယူပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မခင်ကြည်နှင့် မအုန်းစိန်တို့သည် အသိအကျွမ်းဖြစ်ကြသည်ကို လည်းကောင်း ထောက်ချင့်ရသော် အမှန်မချ ရင်းတို့ သုံးဦး သုံးဖလယ် တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခု၌ အတူတကွ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြကြောင်းကို တွေးမည်သည်တွင် စိတ်နလုံး မသာမယာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးလည်း မိမိကြီး၏ မသာမယာ မျက်နှာကို မြင်လေလျှင် ယောက်ျားတို့ မည်သည်မှာ မိန်းမသားအပေါ်၌

လိမ်လည်လှည့်ဖြား သဘောထား မတည်မကြည် ရှိတတ်ခြင်းမှာ မိမိ၌ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူမှာ မိမိ အကဲခတ်မိသလောက် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ပုံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အထင်လွဲ၍ စိတ်နှလုံး မသက်မသာ မဖြစ်ရန် အကြောင်းနှင့် ပြောကြားပါသေးသော်လည်း မိမိကြီးကမူ နာမည်ရင်း အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ အမည်လွဲ၍ အသိပွဲခြင်းက ဖြောင့်မန်သော အကြံအစည် မဟုတ်နိုင်ဟု ယူဆမိလေ၏။

၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံတွေ့ဆုံခဲ့သည် ဖြစ်ကာ အကြောင်းများကို မပေါ်လျှင် ပေါ်အောင် ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းဦးမည်ဟု အကြံဖြစ်သည်နှင့် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြီးလျှင် မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၉

ရွှေဘိုတောင်လက် သခွပ်တောရွာသည် အနီးအပါး၌ အခြားသော ရွာများကဲ့သို့ တစ်ပေါင်း တစ်စည်းတည်း စုရုံးပွဲစည်း၍ စည်းရုံးများ ကာရံထားခြင်း မရှိဘဲ ငါးအိမ်လျှင် တစ်စု ဆယ်အိမ်လျှင် တစ်စု အစရှိသည်ဖြင့် အကွဲကွဲ အပြားပြား တခြားစီ ရှိနေသော ရွာပြန့်ကျယ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ရွာ၏ အစွန်ဝယ် သေးငယ်သော အိမ်တစ်ဆောင်အတွင်း၌ မောင်ကျော်မြသည် ဟောင်းနွမ်းပေရေသော အထည်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် မောင်ဒေါ်နုနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြရာ

န။ ။ 'မခင်ကြည်နဲ့ တွေ့အောင် သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဟာ တော်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုကျော်မြရယ်'

မြ။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲဗျ'

န။ ။ 'ခုနေအခါမှာ မန္တလေးကို ခင်ဗျားသွားဖို့ သင့်တော်မယ်လို့ကို ကျုပ်မထင်ဘူး'

မြ။ ။ 'ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ ကိုဒေါ်နု၊ မခင်ကြည်က မိမိကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်လို့ စာရေးလိုက်လေတော့ မိမိကြီးဟာ ဒီအမှုမှာ ဘယ်လောက်အထိ သိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သေသေချာချာ သိချင်တယ်ဗျ'

န။ ။ 'ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း သတိဝီရိယနှင့်သာ သွားပေတော့ ကိုကျော်မြ၊ မောင်ထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့ လူကလဲ တော်တော် ပါးတဲ့လူဗျ၊ မခင်ကြည်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး တစ်ပတ်ရိုက်မှာကိုလဲ ခိုးရသေးတယ်'

မြ။ ။ 'ခင်ဗျား ခိုးရိမ်တာလဲ တယ်မရိုင်းဘူး၊ သို့သော် စိတ်ချပါဗျာ၊ သတိတမန်ဉာဏ် မြင့်တက်ရန်ဆိုတဲ့ စကားလို သတိဝီရိယကို မပေါ့မလျော့စေပဲ သည်ရန်ကို ကျုပ်ကြံပြီး

ဖြူဖျက်ခဲ့မယ်ဗျာ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကိုင်း ပြောနေ ကြာရောမယ်၊ မီးရထားလဲ အချိန်နီးပြီ ဝင်တယ်ဗျို့၊ ဘူတာကို သွားလိုက်ဦးမှ တော်မယ်၊ ကျုပ် မရှိတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကလဲ မပေါ့မလျော့စေနှင့်ဗျ၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားရစ်ဗျာ၊ ကြားလား'

န။ ။ 'ကျုပ်အတွက်တော့ စိတ်ချရစ်ပါ ကိုကျော်မြရယ်'

၎င်းနေ့ ခြောက်နာရီအချိန်ခန့်တွင် မောင်ကျော်မြသည် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက် မန္တလေးဘူတာသို့ ဆိုက်လာသော စစ်ကိုင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အာဠာဗိလမ်းရှိ ဟိုတယ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ချောင်ကျသော အခန်းတစ်ခန်းကို ဝင်သွားပြီးနောက် စားစရာ အနည်းငယ်ကို မှာထား၍ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိစဉ် ဟိုတယ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်ပြန်၍ မခင်ကြည်သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ မခင်ကြည်သည်လည်း ဘွိုင်ကုလားကို မေးမြန်း၍ မောင်ကျော်မြ ရှိရာ အခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်း ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း လောကဝတ်ပျူငှာ အာလာပ သလ္လာပ စကားပြောဆိုကြပြီးနောက်

ကြည်။ ။ 'အံ့ဩပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ လာမယ်ဆိုတာ သိရက်သာနှင့် တကယ်လို့ ကိစ္စအရေးကြီးတဲ့အတွက် အဝေးမြို့ရွာ သွားရစေကာမူ အိမ်မှာတော့ မှာထားခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်'

မြ။ ။ 'မှာခဲ့သားပဲကိုး၊ မခင်ကြည် စာတိုက်မှာ စာသွားပြီး ယူဖို့ ဦးမြတ်သာက မပြောဘူးလား'

ကြည်။ ။ 'မပြောပါကလားရှင်'

မြ။ ။ '(အံ့ဩလျက်) 'ဟာ ဘယ့်နယ် မဟုတ်တာ ဦးမြတ်သာက မပြောဘူးလား'

ကြည်။ ။ '(ခေါင်းခါလျက်) 'ဟင်အင်း ဘာမှ မပြောဘူးရှင်'

မြ။ ။ 'ဘယ့်နယ်လဲဗျာ၊ မခင်ကြည် လာလို့ရှိရင် ဈေးချိုစာတိုက်ကြီးသွား မခင်ကြည် နာမည်နှင့် စာတစ်စောင် မရောက်ဘူးလားလို့ မေးဖို့ ကျုပ် မှာထားခဲ့တယ်'

ကြည်။ ။ 'ပြောလဲ မပြော စာလဲ မရဘူးရှင်'

မြ။ ။ 'ဦးမြတ်သာကြီး ဘယ့်နယ် လုပ်ပါလိမ့်မလဲ၊ တယ်ဂွကျတာကိုး'

ကြည်။ ။ 'ဒီဟာ နေပါစေတော့ရှင်၊ လူချင်းတွေ့ကြပြီး စာမရေးပေမဲ့ အရေးမကြီးပါရှင်၊ မအုန်းစိန် တစ်ယောက် ပျောက်နေတာ ခက်လှတယ်၊ ပျဉ်းမနားသွားတယ် ဆိုလို့ သံကြိုးရိုက်ပြီး မေးတော့လဲ သူ့ဆွေမျိုးများ မအုန်းစိန် မလာတဲ့ အကြောင်း သံကြိုး ပြန်ရိုက်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် သူ ဘယ်ကို သွားတတ်တာကို ကိုကျော်မြ မသိဘူးလားရှင်'

မြ။ ။ 'ဟာ ကျုပ်လဲ ဘာသိမလဲဗျာ၊ အဝေးသွားနေတဲ့ လူမေးလို့ ဘယ်မှာ ပြောနိုင်

မလဲ မခင်ကြည်

ကြည်။ ။ ကျွန်မဖြင့် မအုန်းစိန်အတွက်မှ စိတ်မအေးဘူးရှင်၊ သူနေတဲ့ အိမ်က အဒေါ်က ပြောတော့လဲ ပျဉ်မနားသွားတ ၁၅ ရက်လောက် ရှိပြီတဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ၁၅ ရက်လောက် အတွင်းကပဲ မအုန်းစိန်ဆီက မန္တ လေးမှ နေပြီး ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ရသေးတယ်

မြ။ ။ ဘယ်မလဲဗျ၊ ဒီစာ ပါသေးသလား

ကြည်။ ။ စာတော့ မပါဘူးရှင်၊ အိမ်မှာ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်

မြ။ ။ ဘာအကြောင်းများလဲဗျာ

ကြည်။ ။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကျွန်မနှင့် တိုင်ပင်ချင်ပါတယ်တဲ့ ကျွန်မကလဲ ချက်ခြင်း မအားတာနှင့် မလာနိုင်ဘူးရှင်၊ လာပြန်တော့လဲ ဟော အခု သူနှင့် မတွေ့ဘူး

မြ။ ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လို ကိစ္စများလဲ မခင်ကြည် မတွေ့မိဘူးလား

ကြည်။ ။ ကျွန်မ တွေးမိတာကတော့ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုဖို့ အကြံအစည်ရှိလို့ ကျွန်မနှင့် တိုင်ပင်ချင်တယ် ထင်တာပါပဲရှင်

မြ။ ။ ဘယ်သူနှင့်များ ထင်မိလို့လဲ

ကြည်။ ။ ဟိုတုန်းကတော့ ကိုကျော်မြနှင့်ဟာ အရောတဝင်နေကြလေတော့ ရိုးတီး ရားတား ထင်မိပေတယ်ရှင်

မြ။ ။ ထင်ရင်လဲ လွဲမှာပေါ့ မခင်ကြည်၊ ကျုပ်တို့က မောင်လို နှမလို ချစ်ခင်ကြတာပဲ၊ ကျုပ်မှာလဲ သမာမိမြို့ဝန်ဦးလှကလေးရဲ့ သမီး မိမိကြီးနှင့် တောင်းတော့ ရမ်းတော့မယ် ဆဲဆဲသားပဲ

ကြည်။ ။ ကျွန်မ သိပါတယ်

မြ။ ။ နေပါဦးဗျာ၊ မခင်ကြည်နှင့် မိမိကြီးနှင့် ဘယ်မှာ တွေ့ကြတာလဲ

ကြည်။ ။ ရှင်အိမ်မှာ တွေ့တာပေါ့

မြ။ ။ (မျက်လုံးပြူးလျက်) 'ဪ ဟုတ်လား။ ဘယ်ပုံ တွေ့ကြတာလဲဗျာ'

ကြည်။ ။ ကျွန်မက ရှင်နှင့် တွေ့ချင်လို့ ရှင် အိမ်သွားတော့ သူ့ရောက်နေနှင့်လို့ ဆီးပြီး စည်ခဲတယ်ရှင်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ စည်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ရှင်အကြောင်းကို အတန်ကြာကြီး ပြောကြသေးတယ်

မြ။ ။ နေပါဦးဗျာ မအုန်းစိန် အကြောင်းများ ပါကြသေးသလား

ကြည်။ ။ ကြံကြံစည်စည်ရှင်၊ လူတစ်ဘက်သားကို မနာလိုဝန်တိုတဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်စေအောင် ကျွန်မ အလကား လုပ်ပမလားရှင်

မြ။ ။ မှန်ပေတယ်၊ မှန်ပေတယ်၊ ဒါနှင့် မအုန်းစိန် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်တယ် ထင်ပြီး မခင်ကြည်က ကျုပ်ဆီ လာမေးတာပေါ့လေ

ကြည်။ ။ ရှင်တို့ နှစ်ဦးဟာ အင်မတန် အကျွမ်းဝင်တဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လေတော့ သိတန် ကောင်းပါရဲ့လို့ မေးရတာပါပဲရှင်

မြ။ ။ (စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည့် လက္ခဏာနှင့် အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့နေပြီးနောက်) 'ထွက်သွားတာက ၁၅ ရက်လောက်ရှိပြီ၊ စာရတာကလဲ ၁၀ ရက်လောက် ရှိသေးတယ်၊ တော်တော်တော့ အတွေးရကျပ်တာပဲဗျို့'

ကြည်။ ။ အတွေးရ ခက်တာ နေပါဦးရှင်၊ တဆိတ်လောက် ကူညီပြီး ရှာပေးဖို့ ကော မတတ်နိုင်ဘူးလား၊ ကိုကျော်မြ

မြ။ ။ တယ်ခက်တယ်ဗျ၊ မိမိကြီးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ဆဲဆဲဖြစ်လေတော့ မ ကော်တဆ သူ ကြားသွားမှဖြင့် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မခင်ကြည်ရယ်

ကြည်။ ။ ကျွန်မ အထင်ပြောရမှာဖြင့် မိမိကြီးက အခုလဲပဲ ရှင်အပေါ်မှာ မသင်္ကာဘူး ထင်တယ်

မြ။ ။ ဘာ မသင်္ကာတာလဲ မခင်ကြည်

ကြည်။ ။ ဘာရယ်လို့တော့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ ပြောပုံဆိုပုံ မေးပုံမြန်းပုံ ထောက်ချင့်ပြီး ကြည့်ရတာ ရှင်အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်

မြ။ ။ (တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်) 'မအုန်းစိန် အကြောင်းတော့ သူသိပုံ မရပါဘူးနော်၊ မခင်ကြည်က ဘာမှ စကားစပ်ပြီး မပြောခဲ့ဘူး မဟုတ်လား'

ကြည်။ ။ မပြောဖူးပါဘူးရှင်

မြ။ ။ ကောင်းပါတယ်ဗျာ

ကြည်။ ။ ဒါတဲ့ နေပါဦး ကိုကျော်မြရယ်၊ ခုတလော ရှင်မန္တလေးက ခွာပြီးနေတာ ပါးရမ်းပြေးနေသလို ဘာလိုလို ထင်နေကြပါကလား

မြ။ ။ (မျက်လုံးပြူးလျက်) 'အလို ဘယ်သူတွေက ထင်တာလဲ မခင်ကြည်ရဲ့'

ကြည်။ ။ မိမိကြီး ပြောပုံဆိုပုံ ထောက်ကြည့်ရတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ပုံရတယ်၊ တိုက်ရိုက် ကြီးတော့ ဖွင့်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ရှင်မှာ ဘာမှလဲရှင် ဘယ်အတွက်လဲရှင်

မြ။ ။ ထင်ချင်သလို ထင်ကြပါစေဗျာ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်ပါလိမ့်မယ်

ကြည်။ ။ နေပါဦး၊ ဘာမှလဲ ပြောစမ်းပါဦးရှင်

မြ။ ။ ခုတော့ မပြောပါရစေနဲ့ မခင်ကြည်၊ သို့သော် မခင်ကြည်တစ်ခု ကျုပ်ကို ကတိထားရလိမ့်မယ်

ကြည်။ ။ ဘာများလဲရှင်

မြ။ ။ 'ဒီကနေ့ မခင်ကြည်နှင့် တွေ့ဆုံတဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး ဆိုတာ ကတိထားစေချင်တယ်ဗျာ'

ကြည်။ ။ 'မပြောပါဘူးရှင်၊ စိတ်သာချပါ'

ထိုအခါ၌ကား ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ပုလိပ် အရာရှိ တစ်ယောက်က 'မိန်းမဆပ်'အား တွေ့လို၍ အပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြောင်း ပြောဆိုသည်တွင် နှစ်ဦးစလုံးတို့မှာ ရင်တွင်း၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသော်လည်း ပြင်ပ၌မူ မျက်နှာမပျက်စေဘဲ မခင်ကြည်က ချိုသာသော အသံဖြင့် 'ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ဝင်ခဲ့ပါစေ' ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွိုင်ကုလားသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း ၁၀

ဘွိုင်ကုလား ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ 'မခင်ကြည်ကို ကျုပ် မှာထားပါရစေနော်၊ ခုနင်က ထားခဲ့တဲ့ ကတိကို မမေ့ပါနှင့်၊ ကိုင်း ကျုပ်သွားဦးမယ်' ဟု ပြောပြီး မောင်ကျော်မြသည် ထမင်းချက် စားပွဲများ ရှိသည့် ဟိုတယ် အစေခံများ ရှိရာ မီးဖိုဘက်သို့ နောက်ဖေးတံခါးဖြင့် ထွက်သွား၍ မီးဖိုချောင်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်သာသွားမည် ယောင်ယောင် ပြုပြီးနောက် ဟိုတယ်နောက်ဖေး တိုက်တံခါးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ယင်းသို့ ရှိစဉ် နံထောက်မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့

ဝင်၍

တင်။ ။ 'မခင်ကြည်ဆိုတာ မှတ်တယ်'

ကြည်။ ။ (ရွှင်ပျကြည်လင်သော မျက်နှာထားနှင့်) 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စပါလဲ'

တင်။ ။ 'မေးစရာကလေး ရှိလို့ပါ၊ မခင်ကြည်ကို မေးပါရစေ'

ကြည်။ ။ 'မေးနိုင်ပါ့တယ် ရှင်'

တင်။ ။ 'ဒီအခန်းထဲမှာ မခင်ကြည်နဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခု သူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ'

ကြည်။ ။ 'ထွက်သွားပါပြီကောရှင်'

တင်။ ။ 'အလို ဘယ်က ထွက်သွားသလဲဗျာ'

ကြည်။ ။ 'သူ ထွက်သွားတာပါပဲရှင်၊ ဒါတဲ့ ကျွန်မ တွေ့ချင်ဆိုတာ ဘယ်လို အကြောင်းထူးလို့လဲရှင်'

တင်။ ။ 'သူ ဘယ်ထွက်သွားသလဲ ပြောစမ်းပါ၊ ရိုးတီးယားတား မလုပ်စမ်းပါနှင့်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ဘတင်သည် အခန်းပြင်၌ စောင့်နေသော ပုလိပ်တစ် ယောက်အား

ခါးကုမ်းပြေး တစ်ယောက်ထွက်ပြေးနှင့်ကြောင်း ပြောဆို၍ ချက်ခြင်း လိုက်ရှာဖွေကြရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်အား မေးခွန်း အမျိုးမျိုး ထုတ်လျက် ရှိရာ မခင်ကြည်သည်လည်း မောင်ဘတင်၏ လိုရင်းအချက်ကို နားမလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် ဝေလည်လည် ဖြေဆိုလျက် ရှိလေ၏။

တင်။ ။ (မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မခင်ကြည်အား ကြည့်လျက်) 'ဒီအခန်းထဲမှာ မောင်ကျော်မြဆိုတဲ့ လူနှင့် ခင်ဗျားနှင့် စကားပြောနေကြတယ် မဟုတ်လား'

ကြည်။ ။ 'ဘယ်တုန်းကလဲ'

တင်။ ။ 'အခုကလေးတင်၊ အခုကလေးတင်'

ကြည်။ ။ 'ကျွန်မ မိတ်ဆွေ မအုန်းစိန်ဆိုတာ တစ်ယောက် ပျောက်နေလေတော့ တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်မလားလို့'

တင်။ ။ 'စကား မရှည်စမ်းပါနှင့် မေးတာ ပြောစမ်းပါ၊ ဒီလူ ဘယ်လမ်းက ထွက်သွားသလဲ'

ကြည်။ ။ 'ဘယ်သူလဲရှင်'

တင်။ ။ 'ခုနင်က စကားပြောနေတဲ့ လူဟာလေ'

ကြည်။ ။ 'နေပါဦး ရှင်တွေ့ချင်တဲ့ လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ'

တင်။ ။ 'မောင်ကျော်မြလေ မောင်ကျော်မြ'

ကြည်။ ။ 'ဟင် ဒါဖြင့် ရှင်လွဲနေပြီ၊ ခုနင်က ထသွားတဲ့ လူက ကိုကျော်မြ မဟုတ်ဘူး ကိုကြာညွန့်တဲ့ ရှင်'

တင်။ ။ 'ဘယ်က ကိုကြာညွန့်ရမှာလဲ၊ မောင်ကျော်မြပါ ကျုပ် သိပါတယ်'

ကြည်။ ။ 'ကိုကျော်မြ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကြာညွန့် ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအမှုနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါလဲ ရှင်၊ ဖမ်းဆီးချင်လို့ပါလား ဘာမှုများလဲ'

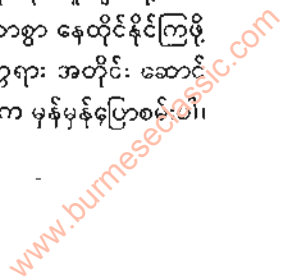
တင်။ ။ 'ဘာမှုဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနှင့် မဆိုင်ပါဘူး'

ထိုအခါ နံထောက် မောင်ဘတင်သည် ၎င်းသူငယ်မသည်ကား ချိန်းခြောက်၍ ရမည့် မဟုတ်သော သူငယ်မ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် ချောမော၍ အမေပြန်ဦးမည်ဟု အကြံနှင့်

တင်။ ။ 'ဘယ်လို အမှုရယ်လို့တော့ ဖွင့်ပြီး ပြောဖို့ ကျုပ် အရေးမပိုင်ဘူးဗျ၊ သို့သော် အနီးက အရာရှိဆိုတာ လူကောင်း သူကောင်းများ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်နိုင်ကြဖို့

လူဆိုး သူဆိုးများကို ဖမ်းဆီးနိပ်ကွပ်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတွက် ဝတ္တရား အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ် မေးတာကို မခင်ကြည်က မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊

မှန်းက လူဟာ ကိုကျော်မြပဲ မဟုတ်လား'

ကြည်။ ။ 'ကျွန်မ သိသမျှဖြင့် ကိုကြာညွန့်ရယ်လို့ သိခဲ့ဖူးပါတယ်ရှင်' တင်။ ။ 'ဘယ် ကိုကြာညွန့်များပါလိမ့်မလဲဗျာ၊ ဓားတန်းက လူသတ်မှုနှင့် ဖြောင့်ချက် ပေးထားတဲ့ ကိုကြာညွန့်များ ဖြစ်လေရောသလား၊ သူစာ အရမှာတော့ သူကိုယ်သူ သတ်ပြီး သေတော့မယ်၊ အခုမသေဘဲ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုလျှင် ဒီအမှုဟာ ရှုပ်သည်ထက် ရှုပ်ထွေးကုန်ပြန်တော့မှာပါကလား၊ ကိုကျော်မြဖြစ်စေ ကိုကြာညွန့်ဖြစ်စေ ခုနင်က လူဟာ လူဆိုးဗျ၊ ဒီတော့ လူဆိုးကို ဖမ်းဖို့ မခင်ကြည် ကူညီစေလိုတယ်ဗျာ'

ကြည်။ ။ 'ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲရှင်' တင်။ ။ 'သူ အခု ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ မခင်ကြည် မသိဘူးလား' ကြည်။ ။ 'ဘယ်က သိမှာလဲရှင်၊ ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိလို့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ကြေး နန်း ရိုက်လိုက်လေတော့ ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်မှာ နေတယ်လို့တော့ ကျွန်မ အမှန် မသိပါ'

ထိုအခါ၌ကား မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်ထံမှ ၎င်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ သတင်းထူး ရရှိရန် မမျှော်လင့်တော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟိုတယ်မှ ထွက်သွား ၍ ပုလိပ်အရာရှိတို့အား မီးရထား ဘူတာရုံ သင်္ဘောဆိပ် အစရှိသည့်နေရာတို့မှ စောင့် ဆိုင်း ကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း ၁၁

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းအချိန်တွင် မိမိ ကြီးသည် ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အလုပ်ခန်းကို ဝင်သွားရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် ကောင်းမွန်စွာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် မခင်ကြည်နှင့် အာဠ ဝိလမ်း ဟိုတယ်၌ အချိန်းအချက်ပေး၍ ယမန်နေ့ကပင် တွေ့ဆုံကြောင်း ၎င်း အ ကြောင်းကို စုံထောက် မောင်ဘတင်က သတင်းရ၍ သွားရောက် ဖမ်းမည်ပြုသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် လက်မတင်ကလေးမျှ လွှတ်၍ သွားကြောင်းများ ပြောဆိုသည်တွင် ကြီး။ ။ (တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်) 'နေပါဦးရှင်၊ ကိုကျော်မြ သတ်တယ်လို့ ရှင်တို့ သိကြသလား'

မြင့်။ ။ 'ထင်စရာ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတဲ့ သူပြုလုပ်ပုံ အမူအရာကိုပဲ ထောက်ချင် ကြည့် တော့ဗျာ'

ကြီး။ ။ 'ဒါဖြင့် ဟို မိန်းမကလေးကို သတ်ထား အမှန်ပဲပေါ့'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်၊ မိမိကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ၊ တ ကယ်ဆိုရင် ပြစ်မှု မရှိပါဘဲလျက် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ပုန်းရှောင်ပြီး နေတယ် လို့ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ မိမိကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်ချက်က မခင်ကြည်ဆီကို ကိုကျော်

မြက ရေးပေးတဲ့ စာကိုလဲ မိမိကြီး မြင်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဧကန်မုချ သူတို့ နှစ်ဦး ဟာ တစ်ကြိတ်ထဲ တစ်ညာဏ်ထဲ အကြဲတစ်ခု ရှိလို့ဟာပဲ မိမိကြီးရဲ့'

ကြီး။ ။ 'ဒါဖြင့် ရှင်ပြောပုံတော့ ဒီအမှု မခင်ကြည်လဲ ပါသပေါ့လေ' မြင့်။ ။ 'ပါတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်'

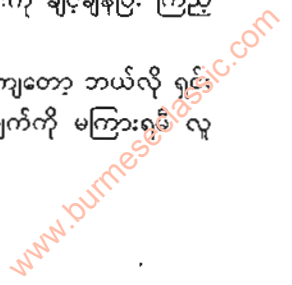
မိမိကြီးမှာ မောင်ကျော်မြအား နှစ်များစွာ ချစ်ကြိုက်၍ လာခဲ့သော ရည်းစား တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အသက်တမျှ ချစ်ခင်စုံမက်သည်မှန်သော်လည်း နဂိုရ် သဘော အားဖြင့် ကြီးရင့် မြင့်မြတ်သော စိတ်ရှိသည့်အပြင် အမိအဖတို့ကလည်း နည်းစနစ် ကျနအောင် ကြပ်တည်းစွာ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မောင် ကျော်မြသည် ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျှင် ၎င်းပြစ်မှုအတွက် မောင်ကျော်မြ၌ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရ၍ မိမိ၌လည်း ရင်ကွဲနာနှင့် သေရစေကာမူ မတရားသော အပြုအမူကို ကူညီဆောင်ရွက် လျှို့ဝှက် ထိမ်ချန်လိမ့်မည် မိန်းကလေး တစ်ဦး တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား မောင်ကျော်မြက မိမိကြီးအား ခွဲခွာခါနီးဆဲဆဲတွင် ပြောကြားခဲ့သော စကားတို့မှာ သက်သာမကင်းဖွယ်ရာရှိသောကြောင့် မိမိကြီးသည် မောင်ထွန်းမြင့်အား ၎င်း၏ အခြင်းအရာကို ပြောဆိုသည်တွင်

မြင့်။ ။ 'ကိုကျော်မြက တော်တော်ပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သည်အမှုဟာ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ကို ပတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလေတော့ မိမိကြီးဆီမှာ သူက တင်ကူး ပြီး သူ့ဘက်သားဖြစ်အောင် ပြောနှင့်ထားတာကို မိမိကြီးရဲ့၊ သူက ဒီလို တင်ကူးပြီး ပြောထားနှင့်တဲ့အတိုင်း မိမိကြီးက သူ့စကားနားဝင်ပြီး သူပြောသလိုလို ယုံကြည်နေတယ် မဟုတ်လား'

ကြီး။ ။ 'ကျွန်မ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ယခုအထိမှာ ကိုကျော်မြအပေါ်၌ ဒွိဟမကင်း ရှိ တုန်းပဲ ဖြစ်တယ်၊ အမှန်ပဲ သူပြုသလား မပြုလားဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေပါ သေးတယ်၊ အခု သူ တိမ်းရှောင်ပြီး နေခြင်းဟာလဲ ဒီအမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဒီပြင် ကိစ္စတစ်ခုများ ရှိလေရောသလားလို့လဲ ကျွန်မ ထင်မိပါတယ်'

မြင့်။ ။ '(ပြုံးရယ်လျက်) 'ကိုယ်ချစ်ခင်ကြင်နာလာခဲ့တဲ့ ရည်းစားတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ယခုလို အမှုမျိုး ပြုတတ်တယ် ဆိုတာ ရုတ်တရက် ယုံဖို့ ခဲယဉ်းပေမှာပေါ့လေ၊ ကျွန် တော်တောင်မှပင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရုံမျှနှင့် ကြားစတုန်းကများဖြင့် ယုံတောင် မယုံမိပါဘူး မင်ဗျား၊ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် ကြားရတဲ့ အကြောင်းများကို ချင်ချိန်ပြီး ကြည့် ပြန်တော့လဲ မယုံချင်လို့ မနေရအောင် ဖြစ်နေပြီ မိမိကြီးရဲ့'

ကြီး။ ။ 'သို့သော်လဲ ဒီလို ရှိပါတယ်ရှင်၊ သူနှင့် တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လို ရှင်း လင်းပြောဦးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ကြသေးပါဘူး၊ သူ့ရှင်းလင်းချက်ကို မကြားရမီ လူ တစ်ဘက်သားကို အပြစ်ဆိုဖို့လဲ ခဲယဉ်းပါတယ်'

မြင့်။ ။ 'မှန်ပါတယ် မိမိကြီး ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ရုံးရောက်တဲ့အခါ ကျလို့ ရုံး
မင်းရှေ့မှာ သူ့ ထုချေချက်ကို ကြားရပြီဆိုတော့မှာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြမှာကိုး၊ မိမိကြီးရဲ့၊
ယခုတော့မြင့် ထင်ချက်လောက်သာ ပြောဆိုကြရတာပဲ'

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း စုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ
လုပ်ငန်း၌ များစွာ အထုံဝါသနာပါရှိသည် ဖြစ်၍ ၎င်းလူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစိုးရ
စုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့် တွဲဘက်ပြီးလျှင် များစွာ ကြီးပမ်းထောက်လှမ်း
ခဲ့ဖူးလေသည်။ ၎င်း၏ လုံ့လဝီရိယကြောင့်လည်း ပုလိပ်အရာရှိတို့ အမှတ်တမဲ့နှင့် ဂရု
မပြုမိသော အချက်ငယ်များစွာတို့ကို ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်၍ လာစေသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ၎င်းအမှု၌ တရားခံမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ မောင်ကျော်မြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားစေခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မိမိကြီးတို့သည် ထိုအမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ဆက်လက် တိုင်ပင်ကြပြန်ရာ နောက်ဆုံး၌ မိမိကြီးက မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို မခင်
ကြည်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး မည်သည့် အခြေအနေရှိသည်ကို မပေါ်
လျှင် ပေါ်အောင် မေးမြန်းမည်ဟု ၎င်းလူသတ်မှုတွင်လည်း မည်ကဲ့သို့ သက်ဆိုင်သည်ကို
စုံစမ်းဦးအံ့ဟု ပြောဆို၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိမိကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြစ်နှင့် မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ဖူးသည်အတိုင်း ၎င်းထံမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ရဖူးသည်ဖြစ်၍ စားပွဲအံ့ဆွဲ၌ သိမ်း၍ ထား
သော မောင်ကျော်မြစ်၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြီးလျှင် မျက်နှာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဓာတ်ပုံကို စား
ပွဲပေါ်၌ မြင်သာလောက်သော နေရာတွင် ထောင်၍ ထားပြီးလျှင် ဥပဒေစာအုပ်များကို
လှန်လှောကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ စုံထောက်မောင်ဘတင်သည်
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ အမှု အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အနည်းငယ် တိုင်ပင်
ပြောဆိုကြပြီးနောက် မောင်ဘတင်သည် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ ပြန်တော့မည်ပြုသည်တွင်
စားပွဲပေါ်၌ ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို မြင်သဖြင့် အံ့သြသော အမူအရာနှင့်
တင်။ ။ 'အလို သံသယဓာတ်ပုံဟာ ကိုကြာညွန့်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ ဓာတ်ပုံမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
ဘယ်က ရထားသလဲ'

မြင့်။ ။ 'ဘယ်က ကိုကြာညွန့်လဲဗျာ၊ ကျုပ် မသိပါကလား'
တင်။ 'စားတန်းက လူသတ်မှုမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ပစ်တယ်ဆိုတဲ့
လူဟာလေ'
မြင့်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဒီဟာက ကျုပ် မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မြစ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံပါ'
တင်။ ။ 'မှန်းစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါရစေဦး'
၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူ၍ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့

သွားပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်
တင်။ ။ 'ကိုကြာညွန့်ရဲ့ပုံ အစစ်ပါပဲဗျာ၊ မိန်းကလေး အလောင်းကို သူ့တိုက်မှာ
တွေ့တယ်လို့ ဆိုပြီး ဌာနာအုပ် မောင်သန်းပေးဆီ တိုင်ချက်ပေးလာတုန်းက ကျုပ်ရှိနေ
နိုက်မို့လို့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရပါတယ်ဗျာ။ ဒီဟာ ကိုကြာညွန့်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ ဓာတ်
ပုံ အစစ်ပါပဲ'

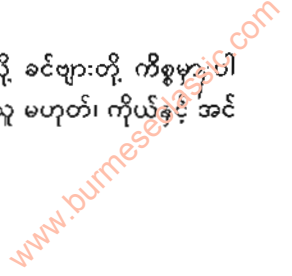
မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျား မှားပါလိမ့်မယ် ကိုဘတင်၊ ဒီဟာ ကျုပ် မိတ်ဆွေကိုကျော်မြစ်ရဲ့ ဓာတ်
ပုံပါဗျာ'
တင်။ ။ 'ကျုပ်တို့ စုံထောက်ဆိုတဲ့ လူဆိုတာက မျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ဖူးရင် မေ့နိုင်တဲ့
လူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကိုကြာညွန့်မှ ကိုကြာညွန့်ပဲ၊ ကျုပ်
ကတော့ မလျှော့ဘူး'

၎င်းနောက် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်သည် ဓာတ်ပုံအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
အတန်ကြာ ငြင်းခုံကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ကိုကျော်မြစ်ဆိုသူနှင့် မောင်ကြာညွန့်ဆိုသူ
တို့သည် လူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်ကြောင်းကို သဘောတူညီလေ၏။ ထိုနောက်

တင်။ ။ 'ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဟာ တယ်ဉာဏ်များတဲ့ လူပါကလားဗျ၊ ရန်ကုန်က
ရောက်တဲ့ ပွဲစားကြီးလေး ဘာလေးနှင့် တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေ ငှားပြီး ဘယ်လို အကြံ
အစည်နှင့် တစ်ကိုယ်ထဲ နှစ်ကိုယ်ခွဲတာလဲဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေးကို သတ်ချင်လို့ တမင်သက်
သက် ဉာဏ်ဆင်တာလား၊ သတ်ချင်ပြန်ရင်လဲ ဘယ်လိုများ ရန်ညှိုးရှိလို့လဲဗျာ၊ ရန်ညှိုး
ရှိ တယ်ဆိုတာ သိရအောင်ဟာလဲ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူ တယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ရှေးဦးစွာ သိဖို့အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်သူများလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အသိထဲကများ ဖြစ်
နေမလား၊ ခင်ဗျား မရိပ်မိဘူးလား'

မြင့်။ ။ 'သိချိန်တန်တော့ သိပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်
သတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ထင်မြင်ချက်ပေးရမှာဖြင့် သေသူ မိန်းကလေးက မောင်ကျော်မြစ်ရဲ့
အကြောင်းကို ရိပ်မိဟန် ရှိတယ်၊ ရိပ်မိလို့လဲ လူသိမှာ ခိုးတဲ့အတွက် နှုတ်ပိတ်လိုတဲ့
သဘောနှင့် တစ်ခါတည်း အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်'

တင်။ ။ 'နို့ ဒါဖြင့် ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စာချုပ်စက္ကူတွေက ဘယ်နှယ်လဲဗျာ'
မြင့်။ ။ 'ကျုပ် အထင်တော့ ကိုကျော်မြစ် သို့မဟုတ် ကိုကြာညွန့် မရှိခိုက်မှာ သေသူ
မိန်းကလေးက စာချုပ်တွေကို တိတ်တဆိတ် ခိုးကြည့်နေတာ မိလေတော့ ဒေါသ အ
လျှောက် စီရင်လိုက်တယ်လို့လဲ တွေးစရာ ရှိတယ်'
တင်။ ။ 'ခင်ဗျား တွေးတာလဲ မဝေးလှဘူး ထင်တယ်'
မြင့်။ ။ 'ကျုပ်တော့ ကျေနပ်ပြီဗျာ၊ အစက ဒီလိုမှန်း မသိလို့ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စမှာပါ
ဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်မိပေတယ်၊ အခုတော့ တရားခံက တခြားသူ မဟုတ်၊ ကိုယ်နှင့် အင်

မတန် ခင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့ သိပ်ပြီး အားနာဖို့ ကောင်းသဗျာ' တင်။ ။ခင်ဗျားလဲ စုံထောက်ဘက်မှာ ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့ အစိုးရ အရာရှိများ သဘောထားသလိုပဲ ထားမှ တော်မယ်ဗျ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုရင် မိတ်ဆွေမကလို့ ညီရင်း အစ်ကိုပဲ ဖြစ်စေ သားသမီးဖြစ်စေ တရားဥပဒေရှိတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရတော့မှာကိုးဗျ။ လူဆိုးတစ်ယောက်မှန်း သိရက်နှင့် ကိုယ်က သနားလို့ ညှာလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်နှင့် ပြည်သူ့အများ ဒုက္ခပွားကုန်မှာကို စိုးရိမ် ရသေးတယ် ကိုထွန်းမြင့်ရဲ့' မြင့်။ ။'မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ ဒီဟာတွေ ကျုပ်သိလို့လဲ ဒီအမှုမှာ ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေတာပေါ့ဗျ'

၎င်းနောက် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်တို့သည် အစိုးရ ဥပဒေအရ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားရာ၌ သေသောသူသည် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရှေးဦးစွာ သိရှိမှသာလျှင် တရားခံကို လုံလောက်စွာ စွဲချက်တင်နိုင်သည် ဖြစ်၍ သေသော မိန်းကလေးသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် အရေးကြီးကြောင်း၊ မခင်ကြည်ဆို သော မိန်းကလေးမှာလည်း သေသူ သူငယ်မကို သိရှိသည်ဟု တွေးထင်ရန် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား ထပ်မံစစ်ဆေးရသော် သင့်လျော်မည် ထင်ကြောင်းနှင့် ပြော ဆို တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မောင်ဘတင်သည် မောင်ထွန်းမြင့် အလုပ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

အခန်း ၁၂

တစ်နေ့သ၌ ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိအလုပ်ခန်း၌ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက် ရှိစဉ် အစောင့်တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မိမိမှာ မိမိကြီးထံမှ စေလွှတ်လိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း မိမိကြီးက လူသတ်မှုနှင့် အကြောင်း စပ်လျဉ်း၍ မောင် ထွန်းမြင့်နှင့် အထူး တိုင်ပင်ရန် အကြောင်းတစ်ခု ရှိကြောင်း၊ မခင်ကြည်နှင့်လည်း တွေ့ပြီး ဖြစ်၍ သတင်းထူး တစ်ခု နှစ်ခု ကြားသိရကြောင်း အိမ်၌လည်း အမိအဖတို့ မရှိခိုက် ဖြစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြင့် အားလပ်ပါက ယခု ချက်ခြင်း လာရောက်စေလို ကြောင်းနှင့် ပြောကြားသည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်က မကြာမီ အတွင်းလာခဲ့ပါမည်ဟု မှာထားလိုက်သဖြင့် အစောင့်သည် ပြန်သွားလေ၏။

အစောင့် ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် အမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ် ပျောက်တည်း ဆင်ခြင် စဉ်းစားလျက် ရှိရာ မခင်ကြည်သည် မိမိအား မည်သည့် သ တင်းထူးကို ပြောကြား၍ နေလေသနည်း။ မခင်ကြည်နှင့် မောင်ကျော်မြတ်တို့ နှစ်ကိုယ့်တစ်တံ

ဖြစ်နေကြသည့်ပြင် မခင်ကြည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလွန်တရာ ပါးနပ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ကျော်မြတ် လွတ်စေလောက်အောင် သတင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရပါမည်လောစသည်ဖြင့် တွေးတောစိတ်ကူး၍ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် မိမိကြီး၏ အိမ် သို့ လာခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိ၏ အလုပ်ခန်းတွင် ရှေ့မှ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက် လျက် ရှိစဉ် လူနှစ်ယောက်တို့သည် မနီးမဝေးရှိ လမ်းကြားငယ်တစ်ခုမှ ၎င်းအား ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မြင်းရထားနှင့် ထွက်သွား သည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း အ နည်းငယ် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်၍ မောင်ထွန်းမြင့် ၏ အလုပ်တိုက်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ အလုပ်တိုက်မှ တံခါးကို သော့နှင့် ခတ်၍ ပိတ်ဆို့ထားလေရကား ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ အပြုအမူကို အခြားသူတို့ မြင်လေသလောဟု စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် တစ်ယောက်သော သူသည် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်မှ သော့တစ်ချောင်း ထုတ်ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လေ၏။ တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် တိုက်တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ် ထားခဲ့၍ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အလုပ်ခန်းကို ဝင်ကြလေ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့မှာ အခြားမဟုတ်။ မောင်ကျော်မြတ်နှင့် မောင်ဒေါ်နတို့ပင် ဖြစ်လေ၏။

မောင်ကျော်မြတ်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် မရှိဘဲ ဟောင်းနွမ်းပေရေ၍ အလုပ်ကြမ်း သွားဖို့ ဝတ်ဆင်တတ်သော ချည်လှံချည်နှင့် ရှုပ် အင်္ကျီအစုတ်တို့ဖြင့်သာလျှင် ဝတ်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသော အခါ

မြတ် ။ 'ကိုင်း ဆရာရေ မြန်မြန် လုပ်မှပဲ၊ တယ်ကြီး ကြာကြာသွားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ချက်ခြင်း ပြန်လာလို့ မိနေမှဖြင့် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်'

န ။ 'စိတ်ချပါဗျာ၊ ရုတ်တရက် ပြန်မလာအောင် လုပ်တဲ့ နည်း ကျုပ် တတ်ပါတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ဒေါ်နသည် အကြံတစ်ခု ရသည် လက္ခဏာနှင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ပုလိပ်ဋ္ဌာနာသို့ သွယ်ဆက်စေလေ၏။ ဋ္ဌာနာ၌ ရှိသော ပုလိပ်သား တစ်ယောက်နှင့် သွယ်ဆက်မိလေလျှင် မောင်ဘတင်ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့် သည် သမာဓိပြုဝန် ဦးလှကလေး၏ နေအိမ်၌ ယခုအခါ ရှိနေကြောင်း၊ မိမိက မောင် ထွန်းမြင့်နှင့် မိမိကြီးတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို တွေ့လိုသည် ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းမြင့်မှာ မိမိ မလာမမြင် ဦးလှကလေး၏ နေအိမ်မှ စောင့်ဆိုင်း၍ နေစေလိုကြောင်းများကို ယခု ချက်ခြင်းသွားရောက် ပြောဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမိန့်ပေးသောအခါ ဋ္ဌာနာမှ ပုလိပ်သားလည်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း သွားရောက်ပါမည် ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မောင်ထွန်းမြင့် ရုတ်တရက် ပြန်၍ မလာနိုင်အောင် စိမ့်ကြဲပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် မိမိ ယူဆောင်ခဲ့သော သော့တွဲကြီးတစ်တွဲကို ထုတ်ပြီးနောက် မြ။ ။ 'မောင်ထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့ လူက တော်တော်ပါးတဲ့ လူဆရာပေး၊ ကျုပ်တို့ သူ့အခန်းမှာ မွေနှောက်သွားကြောင်း သူမသိအောင် ခြေရာ လက်ရာ မကျန်ရစ်စေမှ တော်မယ်။ မတော်တဆ ရိပ်မိသွားခဲ့လို့ ရှိရင် ရက်ရှည်လများ အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေ အလကား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ရှေးဦးစွာ အလုပ်စားပွဲ အဆွဲ၌ ရှိသော သော့ပေါက်ကို မိမိ၏ သော့တွဲရှိ သော့များနှင့် တစ်ချောင်းပြီးလျှင် တစ်ချောင်း တပ်လျှို့ စမ်းသပ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ စားပွဲအဆွဲပွင့်၍ သွားသောအခါ ထိုနှစ်ယောက်တို့သည် အဆွဲအတွင်း၌ လှန်လှော မွေနှောက်၍ ရှာဖွေရာ မိမိတို့ အလိုရှိသော အရာဝတ္ထုများကို မတွေ့သဖြင့် ပထမအဆွဲကို ပိတ်ပြီးလျှင် ဒုတိယအဆွဲကို ဖွင့်ကြပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အဆွဲတစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရာဖွေ၍ အောက်ဆုံးအဆွဲကို ဖွင့်မိသောအခါမူကား ပိုးကြီးဖြင့် အထပ်လိုက် စည်းနှောင်၍ ထားသော စာတစ်ထုပ်ကို အဆွဲ အတွင်း၌ တွေ့ရှိကြသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထုတ်ယူဖတ်ရှုကြသည်တွင် ပထမစာမှာ မိန်းမလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားရှိသော စာတစ်စောင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေ၏။ ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်

မြ။ ။ 'တယ်ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျို့၊ ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ မိန်းမသား တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ချောက်လှန်ပြီး ငွေညှစ်တောင်းသတဲ့၊ ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လားဗျာ၊ ဒီ မိန်းမက ဝန်ထောက်ကတော် မနှင်းမေတဲ့၊ ကျုပ်နှင့်လဲ ခည်းနည်းပါးပါး သိတယ်၊ ဒီ ငနဲက ရှေ့နေဖြစ်လေတော့ အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နေလိုက်ရစဉ် အခါက မနှင်းမေ ငယ်ငယ်တ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းတွေကို သိလေတော့ သူ့ကို ငွေပေးရင်ပေးမပေးခဲ့လို့ ရှိရင် သူ့ယောက်ျား ဝန်ထောက်ကြီးကို ငယ်ကျိုး ငယ်နာ အကုန်ဖော်ပြီး ပြောလိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့အတွက် ပြန်စာရေးရှာလိုက်တဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ တယ်ယုတ်မာတဲ့ လူဗျာ' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းလက်ရေးနှင့် ဒုတိယ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရပြန်လေရာ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

'စာရေးလိုက်သည် ကိုထွန်းမြင့်၊ ကျွန်မသည် ရှင်နှိပ်စက်ခဲ့သမျှကို ခံခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ ရှင်တောင်းဆိုခဲ့သမျှ ငွေကို ပေးခဲ့ရသည်မှာလည်း များလှပါပြီ။ ယခုနောက် ဆုံးတောင်းသော ငွေသုံးရာမှာ '၃၀၀' မှာ ကျွန်မယောက်ျား မသိအောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်မ မကြံစည်တတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအတွက်ကို သည်းခံစေလိုပါသည်။ အကယ်၍ ရှင်က မရလျှင် မနေနိုင်ဟု အတင်းအကျပ်

ပြုလုပ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မမှာ လူ့ပြည်၌ နေနိုင်တော့ရန် အကြောင်းမရှိ။ နှစ်လများစွာ ရှင်၏ နှိပ်စက်ခြင်းခံခဲ့ရသည် အကြောင်းများကို စုံလင်စွာ စာဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်မ၏ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်လိုက်ရပါတော့သည်။
နှင်းမေ

စာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် မောင်ကျော်မြသည် မောင်ထွန်းမြင့်၏ အပေါ်၌ အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်သည့် လက္ခဏာနှင့် လက်သီဆုပ်ကာ အကြိတ်ကာဖြင့် ကျူးဝါးပြီးနောက် ထိုစာကို မိမိအကျိုးအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

အခန်း ၁၃

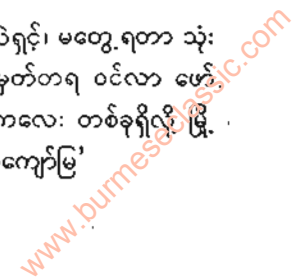
စစ်ကိုင်းမြို့ ငါးထပ်ကြီး ဘုရားနှင့် မနီးမဝေးရှိ မရမ်းခြံတစ်ခြံအတွင်း၌ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် အလွန်တရာ သာယာငြိမ်းချမ်း စခန်းသင့်တင့် နေချင်စဖွယ်ရှိသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိလေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးသည်ကား ပင်စင်အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်မင်း ဦးကြာအုံနှင့် ဝန်ထောက်ကတော် မနှင်းမေတို့ နေထိုင်ကြသော အိမ်ကြီးဖြစ်လေရာ ဦးကြာအုံမှာ ပထမမယားကြီး သေဆုံးပြီးနောက် အရပ်အရည်နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း အတန်ငယ် နွမ်းနယ်ပင်ပန်းသော မနှင်းမေအား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့လေရာ မနှင်းမေမှာ အရွယ်အားဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးထက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ငယ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကြာအုံက အထူးသဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ပြီးလျှင် အရာရာမျိုး၌ မနှင်းမေအလို အတိုင်းသာလျှင် လိုက်နာလေ့ရှိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးလျှင် မောင်ကျော်မြသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အစေခံတစ်ယောက်အား မင်းကတော် မရှိပါသလောဟု မေးမြန်းသည်တွင် အစေခံသည် မောင်ကျော်မြအား ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်စေပြီးနောက် မင်းကတော်ထံ အကြောင်းကြားရန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

တစ်ခဏကြာလျှင် မင်းကတော်မနှင်းမေသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၍ မောင်ကျော်မြနှင့် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည့် လက္ခဏာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စွတ်ခွန်း ဆက်သလေရာ

မြ။ ။ 'ဘယ်ကများ ဘယ်လို အကြံရပြီး ပေါက်လာခဲ့ပါသလဲရှင်၊ မတွေ့ရတာ သုံးလေးနှစ် ရှိသွားလို့ မေ့နေကြပြီ အောင်မေတယ်၊ ယခုလို အမှတ်တရ ဝင်လာ ဖော်ရတာများ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်ရှင်၊ ဝန်ထောက်မင်းလဲ ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲ သွားနေသေးပါတယ်၊ သူ ပြန်အောင် ဆိုင်းပါဦးနော်၊ ကိုကျော်မြ'

မြ။ ။ 'မီးရထား ထွက်ဖို့က တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လိုသေးလေတော့ ဒီအတော အတွင်း ဝန်ထောက်မင်း ပြန်လာကောင်းပါရဲ့ဗျာ'

မေ။ ။ 'အောင်မယ် မီးရထားတွေ ပေါလွန်းလို့ရှင်၊ ဒီတစ်စင်းမမှီ နောက်တစ်စင်း နှင့် လိုက်တာပေါ့၊ ဝန်ထောက်မင်းက ကိုကျော်မြ အကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောနေပါတယ်၊ မရောက်စဖူး ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တွေ့ရအောင် စောင့်သွားပါဦးရှင်'

မြ။ ။ 'ဒါတဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ မနှင်းမေ၊ ကိုထွန်းမြင့် တစ်ယောက်ကော တွေ့မိသေးသလား'

မေ။ ။ '(ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့်) 'မတွေ့ရပါကလားရှင်၊ ဘယ်လို အကြောင်း ကြောင့် မေးပါသလဲ'

မ။ ။ 'ယခု ကျွန်တော် လာခဲ့ခြင်းဟာ သူ့ကိစ္စအတွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလူဟာ မနှင်းမေကို နှိပ်စက်ပြီး နေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မနှင်း မေမှာ ဒီကိစ္စ၌ တိုင်ပင်စရာ မိတ်ဆွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးလဲ မရှိလေတော့ ကျွန်တော်တို့ သိ ဟောင်းကျမ်းဟောင်း ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း တိုင်ပင်ရန် ရှိလျှင် တိုင်ပင်နိုင်တယ် မနှင်းမေ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားကိုလဲ တခြားမှာ မပေါက်ကြားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တာဝန် ခံပါတယ်'

မေ။ ။ 'တိုင်ပင်စရာ မရှိပါကလားရှင်'

မြ။ ။ 'မှန်မှန်ပြောပါ မနှင်းမေ၊ မနှင်းမေမှာ ယခုအခါ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကို မောင်အရင်းကဲ့သို့ အားထားပြီး တိုင်ပင်စရာရှိရင် တိုင်ပင်ပါ၊ ကျွန်တော်ကလဲ မောင်အရင်းကဲ့သို့ပင် ဆောင်ရွက်ပါမယ် မနှင်းမေ'

မေ။ ။ 'ကိုကျော်မြ သိတယ်ဆိုတာ ဘယ်ပုံ သိတာလဲ'

မြ။ ။ 'ကိုထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့ အကောင်က မနှင်းမေထံမှာ ငွေညှစ်ပြီး တောင်းနေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်' မနှင်းမေ၊ ရှက်လဲ မရှက်ပါနှင့်၊ ကြောက်လဲ မကြောက်ပါနှင့်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြောပါ မနှင်းမေ'

မေ။ ။ 'နေပါဦးရှင် ကိုထွန်းမြင့်နှင့် ရှင်နှင့်ဟာ မိတ်ဆွေကြီးတွေ မဟုတ်လား'

မြ။ ။ 'ဟုတ်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ရန်သူဖြစ်နေပြီ မနှင်းမေရဲ့၊ ပြီး သည်အကောင်ဟာ မနှင်းမေထံမှာ မတရားသဖြင့် ငွေညှစ်ပြီးနေတယ် ဆိုတာ သိ လေတော့ မနှင်းမေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

မေ။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်မြရယ်၊ သို့သော်'

မြ။ ။ 'မသို့သော်ပါနှင့် မနှင်းမေ၊ အရှက်အကြောက်ဖက်ပြီး အသက်ကို စွန့်လွှတ် မယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်ဟာ မတော်ပါဘူး မနှင်းမေ၊ ပြောစရာ ရှိသမျှ ဖွင့်ဟပြီးတော့

သာ ပြောပါ၊ သည်ကောင့်လက်က လွတ်အောင် ကျွန်တော် စီမံပါမယ်'

မေ။ ။ (မျက်ရည်လည်လျက်) 'အမှန်ပါ ကိုကျော်မြရယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်မှစ၍ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ငရဲပြည်ကို လာခဲ့တယ်လို့ ထင်မိပါတယ် ရှင်၊ ဝန်ထောက်ကြီးကလဲ ကျွန်မအပေါ်မှာ အစစအရာရာ အရေးပေးပြီး အင်မတန် အလိုလိုက်ခဲ့ရာတယ်၊ ဒီအကောင် နှိပ်စက်တဲ့အတွက် ကျွန်မစိတ် တစ်နေ့မှ မအေးရပါ ဘူးရှင်၊ အိမ်သုံးစရိတ်ဆိုပြီး တစ်ရာငါးဆယ်ပေးတဲ့ အထဲကပဲ ခြစ်ခြစ်ချုပ်ချုပ်နှင့် သုံးဆယ်မျိုး လေးဆယ်မျိုး ရအောင် ကွယ်ဝှက်ပြီး သူ့ကို ပေးရသေးရဲ့ရှင်၊ စိတ်လဲ မအေးလို့ ဝတ်ဖို့ ဓားဖို့ ရတဲ့ အထဲက တစ်ချို့တစ်ဝက်ခွဲပြီး ပေးရသေးရဲ့ရှင်၊ မိဘများ ပုံဖိုးဖို့ဆိုပြီး လေးဆယ်မျိုး ငါးဆယ်မျိုး မကြာမတင် တောင်းပြီးလဲ ပေးရသေးရဲ့ရှင်၊ ဒီလောက် ပေးတာတောင် အားမရသေးဘဲ ဟိုတစ်လောက ငွေသုံးရာ ပေးရမယ်ဆိုပြီး အတင်းတောင်းနေပြန်ပြီရှင်၊ ကျွန်မကလဲ ဝန်ထောက်က တောင်းတိုင်း ပေးရှာလေတော့ 'သွေးလွန်း ဆွမ်းတော်ရပ်' ဆိုတာလို ပေးတိုင်းယူရမှာ အားနာလှပြီ ကိုကျော်မြရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ဒီတစ်ခါဖြင့် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် မပေးတော့ဘူးလို့ အောင်းမေတော့တာပဲရှင်'

မြ။ ။ 'နေပါဦး မနှင်းမေရဲ့၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူတောင်းတိုင်း ပေးနေရတာ လဲ တဆိတ်ပြောပြပါဦးဗျာ'

မေ။ ။ 'ကိုကျော်မြ မေးတာနေပါဦး၊ ဒီအကြောင်း ရှင်ဘယ်က ကြားတယ် ဆိုတာ တဆိတ်လောက် ကျွန်မ သိပါရစေရှင်'

မြ။ ။ 'ကျွန်တော်က ကိုထွန်းမြင့် အံ့ဆွဲထဲမှာ လိုချင်တာ တစ်ခု ရှိလေတော့ သွားပြီး ရှာတုန်း ဟောဒီ စာကို တွေ့ခဲ့လို့ သိရပါတယ်၊ မနှင်းမေဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်ကျော် မြသည် မောင်ထွန်းမြင့်၏ အံ့ဆွဲမှ တိတ်တဆိတ် ထုတ်နုတ်၍ ယူခဲ့သော စာကို မနှင်း မေအား ပြရာ မနှင်းမေသည် စာကို ဖတ်ပြီးနောက်

မေ။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီစာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း စိတ်ညစ်လွန်း အားကြီးလို့ လူပြည်မှာဖြင့် မနေတော့ဘူးလို့ ဒီကနေ့ညပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ဖို့ ကြံ ရွယ်ပြီး ထားမိပါတယ်ရှင်'

မြ။ ။ 'ကိုင်း ကြံရွယ်တုန်း ကြံရွယ်ပေတဲ့ ယခုတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် အား တိုးအားထား ပေါ်လာတဲ့အတွက် ဒီအကြံကို ဖျက်ပြီး ပြောစရာ ရှိသမျှ စကားကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောပါတော့ မနှင်းမေ'

မေ။ ။ 'ပြောလို့လဲ အပိုပါပဲ ထင်ပါရဲ့ရှင်၊ ဒီက ငွေသုံးရာ ရောက်အောင် ပို့ရင်ပို၊ မပို့ရင် ဝန်ထောက်ကြီးကို အကုန်လုံး ဇာစ်မြစ်လှန်ပြီး ပြောလိုက်မယ်တဲ့ရှင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဝန်ထောက်မင်း မျက်နှာကို ဘယ်မှာ ကြည့်ဝံ့စရာ ရှိတော့မလဲရှင်၊ နေရာ တာထက် သေရတာကပဲ သက်သာစရာ ရှိသေးရဲ့ ကိုကျော်မြရယ်'

မြ။ ။ 'မစိုးရိမ်ပါနှင့် မနှင်းမေ၊ ဒီ အကြောင်းကို သိလေတော့ ဒီကနေ့ မနက်ပဲ မနှင်းမေထံက ဆိုပြီး ငွေ သုံးရာကို သူ့လက်ထဲ ရောက်အောင် လှလွတ်လို့ ပိုပြီးပါပြီ၊ ဒီအမှုဟာ သူ့ကို ပတ်အောင် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုတာသာ စိမ့် နိုင်အောင် မနှင်းမေက အကျိုးအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ လိုပါတော့တယ်'

မေ။ ။ (သက်သာခွင့်ရသော လက္ခဏာနှင့်) 'ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မမှာ မင်းကတော်ဖြစ်လို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အပြည့်အစုံရှိသော်လည်း လင်ယောက်ျား မသိအောင် ပေါင်နံ့ဖို့ ခဲယဉ်းလေတော့ ငွေသုံးရာအတွက် ကျပ်တည်းနေတဲ့အခါ ယခု လို စောင်မကြည့်ရှုတာ များများကြီး ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကိုကျော်မြ ရှင်'

မြ။ ။ 'တစ်ယောက်အကြောင်းရှိ တစ်ယောက်ပေါ့ မနှင်းမေ၊ ဒီလောက်ကြီး ကျေးဇူး တင်လောက်အောင် ပင်းပန်းကြီးစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသေးတာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သို့သော် အပြစ်အပျက်ကို သိရအောင်သာ ပြောပြစမ်းပါဦး မနှင်းမေ၊ ယခု ကျွန်တော် မေးခြင်းကလဲ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်တဲ့ သူတစ်ပါးကိစ္စကို သက်သက်မဲ့ အပြင်းပြေ သိချင် လို့ မေးမြန်းခြင်း မဟုတ်၊ ကာကွယ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေဖို့အတွက်သာ မေး မြန်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

မေ။ ။ 'မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်မဟာ ဒီကနေ့ ဘဝဆုံးအောင် စီရင် လိုက် တော့မယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ စုံလင်စွာ ဖော်ပြပြီး ဝန် ထောက်မင်းထံ စာတစ်စောင် ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ရင် အကြောင်း မျိုးစုံ ကုန်စင်အောင် သိရပါလိမ့်မယ်၊ ဖတ်လိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ရှင်၊ ဟု ပြောပြီး လျှင် မနှင်းမေသည် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်မှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူ၍ မောင်ကျော်မြအား ပေးအပ်လေ၏။

အခန်း ၁၄

မောင်ကျော်မြသည် စာကို ဖတ်၍ ပြီးသည့်နောက် အလွန်တရာ အံ့ဩလှသော အမှု အရာနှင့် မနှင်းမေ၏ မျက်နှာကို စိုက်ငေးကြည့်နေရာ

မေ။ ။ 'ကိုင်း သိပြီ မဟုတ်လားရှင်၊ ဒီတော့ခါ ကျွန်မမှာ ဝန်ထောက်မင်းနဲ့ အတူ တကွ ဆက်လက်ပြီး နေထိုင်ဖို့ရာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား ရှင်၊ ကို ကျော်မြ နေလို့လဲ အကျိုးရှိမယ် မထင်ပါဘူးရှင်'

မြ။ ။ 'ဟာ မတော်တာဘဲ မနှင်းမေရယ်၊ ဒီလောက်အရေးနှင့် အသက်ကို အသေခံလို့ တော်ရော့မလားဗျာ'

မေ။ ။ 'မတော်လို့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲရှင်'

မြ။ ။ 'ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးပါရစေ မနှင်းမေက ဝန်ထောက်မင်းကို ' ယမဦးစွာ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ဟပြီး ပြောလိုက်လို့ ရှိရင် ဝန်ထောက်ကြီးကလဲ ကျွန်တော်သိတဲ့ အတိုင်း စိတ်သဘောကြီးရင့်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ဒီ အပြစ်ကလေး လောက်နှင့်တော့ အချစ်ပြယ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး မနှင်းမေရယ်၊ အမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ယခုအပြစ်ဟာ မနှင်းမေ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်နှာစုံညီစွာ ဖွင့်ပြီးတော့သာ ပြော လိုက်ပါ၊ ပြောလို့ ရှိရင် မနှင်းမေမှာ ဒီဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါ ကုတော့မှ ကျွန်တော်တို့က ဒီအကောင်ကို သူလှနှင့် သူပြန်ပြီး ထိုးနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနှင့် မနှင်းမေ'

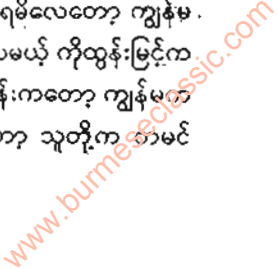
မေ။ ။ 'ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မအပြစ် မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အပြစ်ပဲ ဆိုရင်လဲ ဟုတ်တာပါပဲရှင်၊ ရှေးဦးစွာ မန္တလေးကို ဝန်ထောက်မင်း မသိ အောင်သွားတာ ကျွန်မ အပြစ်လုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေပါတယ်'

မြ။ ။ 'ဒီလောက် အပြစ်ကလေးက အရေးမကြီးလှပါဘူး မနှင်းမေ'

မေ။ ။ 'ဒီအမှုဟာ ကိုယ်တိုင်က အရေးမကြီးသော်လည်း ဒီပြစ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မ အရှက်ရစေဖို့ သူတို့ လှည့်စားခြင်းက အရေးကြီးတယ်ရှင်၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ ကြံစည် ရက် ကြပါပေရဲ့၊ ကျွန်မနှင့် မင်းကတော် မမြဲကလေးနှင့် အင်မတန် ခင်တယ်ဆိုတာလဲ သူတို့က သိတယ်၊ အိမ်မှာ ဝန်ထောက်ကြီးမရှိပဲ နယ်လှည့်ထွက်သွားခိုက်လဲ ဖြစ်တာကို သူတို့က သိလေတော့ မမြဲကလေးအမည်နှင့် လိမ်ပြီး ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားမိတဲ့အခါမှာ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း မမြဲကလေးကို မတွေ့၊ ဘစ်နီနှင့် တွေ့တာကိုရှင်'

မြ။ ။ 'ဘယ်က မောင်ဘစ်နီလဲဗျာ၊ မိကောင်းဘခင် သားသမီးဖြစ်ရက်နှင့် တေလေ မောင်ဘစ်နီဟာလား'

မေ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင် သူပါပဲ၊ ကျွန်မလဲ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်လေတော့ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး မောင်ဘစ်နီကို စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောနေတဲ့အခိုက် ကို ထွန်းမြင့်က အခန်းထဲ ဝင်လာပါတယ်၊ ဝင်လာပြီး ကျွန်မနှင့် မောင်ဘစ်နီကို မြင်ရင်ပဲ ရှုတ်ကိုး ရှက်ကန်း မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်မတို့က ချိန်းချက်ပေးပြီး ဟိုတယ်မှာ စကား ပြောကြတယ်လို့ ထင်မှတ်တဲ့ လက္ခဏာနှင့် အခန်းမှာဝင်ကြောင်း တောင်းပန်ပြီး ပြန် ထွက်မည်လုပ်တော့ ကျွန်မက ယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မဲ့ အခန်းတွင်းမှာ ထိုင်ပြီး စကား ပြောတာ အထင်မှာစရာ ဖြစ်နေပြီကောလို့ သတိရမိလေတော့ ကျွန်မ ကိုထွန်းမြင့် အထင်မမှားစေရအောင် လာပါဦး၊ ထိုင်ပါဦး လို့ ခေါ်ပေးမယ် ကိုထွန်းမြင့်က အားနာတဲ့ လက္ခဏာနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားပါရော့ရှင်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မက တကယ်ပဲ အထင်လွဲတယ်လို့ အောင်မေမိတယ်၊ လက်စသတ်တော့ သူတို့က တာမင် ဉာဏ်ဆင်ပြီး ကျွန်မကို ထောင်ဖမ်းကြတာကိုးရှင်'

မြ။ ။ 'ဘယ်လို ထောင်ဖမ်းပုံလဲဗျ၊ ထိထိရောက်ရောက် မတော်မတရားပြုဖို့ ကြံစည် သေးတာလား'

မေ။ ။ 'ဒီလိုတော့ မကြံစည်ဝံ့ပါဘူးရှင်၊ သူ့အကြံ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မနှင့် မောင် ဘစ်ကို ဟိုတယ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောတာကို ကိုထွန်းမြင့်က မိသွားတဲ့ လက္ခဏာနှင့် ဉာဏ်ဆင်ပြီး ထားတာကိုးရှင်၊ ကျွန်မလဲ ဟိုတန်းက ဒီအကြောင်း မရိပ် မိလေတော့ မမြကလေး လာအောင်စောင့်၊ စောင့်လို့ မလာတော့မှ စစ်ကိုင်းကို တစ်ခါ ပြန်သွားတာကိုးရှင်၊ ဒီအကြောင်းကိုလဲ ဝန်ထောက်မင်း တောက ပြန်လာတော့ မပြော မိပေးဘူးရှင်'

မြ။ ။ 'နောက်တော့ကောဗျာ'

မေ။ ။ 'ကျွန်မကလဲ ဒီကိစ္စဟာ ဒီတင်ပဲ ပြီးမယ်လို့ ဝန်ထောက်မင်းလဲ မပြော မမြ ကလေးနှင့်လည်း နောက်ထပ်မတွေ့တာနှင့် အမှတ်မဲ့ ဒီလိုပဲ နေပါရောရှင်၊ နောက် လေးငါးလလောက် ကြာတော့ ကိုထွန်းမြင့်က ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါက်လာတယ်ရှင်၊ ဒီ အခါ ဝန်ထောက်မင်းလဲ မရှိခိုက် ဖြစ်နေတာနှင့် ကျွန်မက ဧည့်ခံပြီး စကားပြောနေတဲ့ အခါမှာ ကိုထွန်းမြင့်က ဟိုတယ်မှာ ကျွန်မနှင့် တွေ့တဲ့အကြောင်းကို စကားစပ် ပြော၊ အဘိုးကြီးကို တပတ်ရိုက်ပုံ အင်မတန် နေရာကျသလေး ဘာလေးနှင့် ရယ်ခါမောခါ ပြောတာကိုးရှင်၊ ကျွန်မက ဒီတော့ စိတ်ဆိုးလာတာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက် တော့ ကိုထွန်းမြင့်က သူယုတ်မာ သဘောဆိုတော့ အထင်အရှား ပြလာတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ သူက အကြောင်းမျိုးစုံကို သူ အကုန်သိပါတယ်တဲ့၊ သူသိသမျှကို ဝန်ထောက် ကြီး မသိစေလိုခဲ့လို့ ရှိရင် နှုတ်ပိတ်ခပေးရပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဝန်ထောက်ကြီးမှာလဲ တစ် သက်လုံး စုဆောင်းပြီး လယ်ယာ ချောင်းမြေတွေ ဝယ်ထားခဲ့လေတော့ တစ်လကို တစ် ရာမျိုး နှစ်ရာမျိုး ပေးဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူးတဲ့လို့ ပြောလေတော့ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် တတ်နိုင် ကိုင်ချေ တစ်ပြားမှ မပေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် သူလဲ စဉ်းစားဖို့ အချိန် ပေးဦးမယ် ဆိုပြီး ပြန်သွားပါရောရှင်'

မြ။ ။ 'ဒီပြင်ကောဗျာ'

မေ။ ။ 'နောက် လေးငါးရက်လောက် ကြာတော့ ကိုထွန်းမြင့်ဆီက စာတစ်စောင် ရ ပါရောရှင်၊ ဘယ်နှယ် ရေးလိုက်သလဲဆိုတော့ ဟိုတယ်က အခန်းတစ်ခုထဲမှာ နာမည် ပျက် တေလေတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာကို ကိုထွန်းမြင့်က သိတဲ့အကြောင်း ဒီအကြောင်းကို ဝန်ထောက်မင်းအား မပြောစေလိုခဲ့လို့ရှိရင် ငွေတစ်ရာ ကို သုံးရက်အတွင်း ပေးပို့ရမည့်အကြောင်း ပါလာတာကိုးရှင်'

မြ။ ။ 'ကြံပုံစည်ပုံ တော်တော်စိတ် လူတွေပါဗျာ၊ ကြံလဲကြံစည်ရက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ အင်း ဒါနှင့် ပြောစမ်းပါဦး'

မေ။ ။ 'ဒီစာရတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်၊ ကျွန်မက ဝန်ထောက်မင်း မသိအောင် မန္တလေးသွားမိတဲ့ အပြစ်က အမှန်ဖြစ်လေတော့ တကယ်လို့ ကိုထွန်းမြင့်က ဝန်ထောက် မင်းကို မဟုတ်တရုတ် လုပ်ပြီး တိုင်တန်းခဲ့လို့ ရှိရင် ဝန်ထောက်မင်းက ကျွန်မကို တစ်ခါတည်း မယုံသင်္ကာ မဖြစ်စေကာမူ စုံစမ်းမေးမြန်းလိမ့်မယ်၊ မေးမြန်းတဲ့အခါမှာ မန္တလေးကို သွားဖူးသလား၊ မသွားဘူးလား ဆိုရင် သွားဖူးပါတယ်လို့ ဝန်ခံရလိမ့် မယ်၊ ဝန်ခံရတဲ့ အခါမှာ လင်သား မသိအောင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို သွားဝံ့တဲ့ မိန်းမ ကစ်ယောက်ဟာ ကိုထွန်းမြင့် ပြောသလို အကြံအစည် ရှိလို့သာ သွားခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ယုံမှား သံသယ မကင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မက မဟုတ်ရကြောင်းနှင့် ကျွမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုစေကာမူ မန္တလေးကိုလဲ လင် မသိအောင် သွား၊ ပြန်လာတော့လဲ လင်ကို ဘာမှ မပြော၊ နေခဲ့လေတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဝန်ထောက်မင်း စိတ်ထဲမှာ ယုတ်စွအဆုံး ဇနောင်ဇနင်း ဖြစ်စရာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ တွေးမိတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ ကျွန်မအပေါ်၌ အစအရာရာမှာ အင်မတန် အလိုလိုက်လာခဲ့တဲ့ လင်သားတစ်ဦးဟာ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာကလဲ တကြောင်း ရှေးကလို အရေးမပေးဘဲ လျစ်လျူ ဥပက္ခာထားမှာ စိုးရိမ်မိတာလဲ တကြောင်းကြောင့် သူတောင်းတဲ့ ငွေတစ်ရာကို ကြံစည် ပြီး ပေးလိုက်ရပါရောရှင်'

မြ။ ။ 'မနင်းမေဟာ အစကတည်းက လွဲသွားတာဗျ၊ ပထမတုန်းက ဝန် ထောက်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ဒီစာကို ပြလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးသွားမှာပဲ'

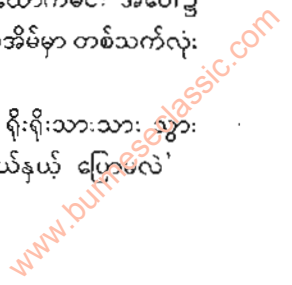
မေ။ ။ 'ကျွန်မကလဲ ဒီငွေတစ်ရာနှင့် တစ်ခါတည်း ပြီးလိမ့်မယ်ထင်လို့ ပေးမိတာကိုးရှင်၊ အခုတော့ မောင်မင်းကြီးသားက တစ်ရာနှင့်လဲ မအေး၊ နှစ်ရာနှင့်လဲ မအေး၊ ငါးရာ နှင့်လဲ မအေး၊ စုစုပေါင်းလိုက်ရင် သူ့ကို ကျွန်မ ပေးတာ ငွေတစ်ထောင်ကျော်သွား ပြီးကောရှင်'

မြ။ ။ 'ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကိုင်း သို့သော် လွန်တာ လွန်ပါစေတော့၊ အခုတော့ သူ့ကို ငွေ မပေးတဲ့အပြင် သူ့အတတ်နှင့် သူ့ပတ်အောင် ကြံစည်ကြဖို့ ရှိတော့တာပေါ့ မနင်း မေ'

မေ။ ။ 'ဖြစ်နိုင်ပမလား၊ ကိုကျော်မြရယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းက ကျွန်မအပေါ်မှာ အပြစ် ကင်းရလေအောင် တတ်နိုင်ကြပမလားရှင်'

မြ။ ။ 'မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တာဝန်ထားလိုက်ပါ၊ ဝန်ထောက်မင်း အပေါ်၌ မနင်းမေအတွက် ကျွန်တော်က အသရေ မဆယ်နိုင်ခဲ့လျှင် မနင်းမေအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံပါမယ်ဗျာ'

မေ။ ။ 'ကျွန်ခံတာနေပါဦးရှင်၊ မန္တလေး ကျွန်မ သွားခြင်းဟာ ရိုးရိုးသားသား သွား ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုပဲ ဝန်ထောက်ကြီး ယုံကြည်အောင် ရှင် ဘယ်နှယ် ပြောမလဲ'

မြ။ ။ 'ဘယ်လိုပဲ ပြောသည် ဖြစ်စေဦးတော့ တာဝန်ရယ်လိုသာ လုံးလုံးလွှဲအပ်ပါ၊ ဒီအကောင်တွေ လက်ကလဲ လွတ်အောင် ကျွန်တော် ဉာဏ်ရှိသမျှ ထုတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ် မနင်းမေ စိတ်သာချပါ'

မေ။ ။ 'ဒီအတောအတွင်းမှာ ကိုထွန်းမြင့်က ငွေ ထပ်ပြီးတောင်းခဲ့ရင်ကောရှင်'

မြ။ ။ 'မနင်းမေနှင့် မတွေ့ရပဲ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပါလိမ့်မယ်'

မေ။ ။ 'ဘယ်ပုံ တွေ့ရမှာလဲ ကိုကျော်မြ'

မြ။ ။ 'ကျွန်တော်ကလဲ သူနှင့် ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ပြီး သူပဲနိုင်နိုင်၊ ငါပဲနိုင်နိုင် မနိုင်သူ ရှုံးစတမ်း ဆိုပြီး ဉာဏ်စမ်းထားတဲ့ ကိစ္စကလေး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်'

ထိုခဏ၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ရပ်တန့်ပြီးလျှင် အစေခံတစ်ယောက်က ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်ကြောင်းနှင့်လာရောက် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မနင်းမေသည် ထိုင်ရာမှ ထကြည့်သည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့် ဝင်းအတွင်းဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် မောင်ကျော်မြအား ပြောပြရာ မောင်ကျော်မြက မိမိလာရောက်သည်ဟု မောင်ထွန်းမြင့်အား ပြောရန် အကြောင်း မောင်ထွန်းမြင့်အားလည်း ရှေးကကဲ့သို့ပင် ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်ပြု၍ လက်ခံစကားပြောပါမည့်အကြောင်း ၎င်းပြောဆိုသမျှကိုလည်း မှတ်သား၍ မိမိအား ပြန်ပြောပါမည့်အကြောင်းနှင့် မှာထားပြီးလျှင် မောင်ကျော်မြသည် အိမ်နောက် မီးဖိုချောင်သို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ လေးနာရီအချိန်ခန့်တွင် မောင်ကျော်မြနှင့် မနင်းမေတို့သည် အာဠဝီလမ်းရှိ ဟိုတယ်၌ ကြေးနန်းဖြင့် ချိန်းဆိုတွေ့ဆိုကြလေရာ

မြ။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ မနင်းမေ၊ ကိုထွန်းမြင့်က ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲ'

မေ။ ။ 'ရှင်ပို့လိုက်တဲ့ ငွေသုံးရာတော့ ရပါပြီတဲ့၊ သို့သော်လည်း အခုတလော သူ့မှာ အင်မတန် ငွေလိုနေတဲ့အတွက် တနင်္ဂနွေ တပတ်အတွင်း ငွေနှစ်ရာလောက် လိုနေပြန်ပြီတဲ့'

မြ။ ။ 'ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်တဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်အတွင်း ငွေ နှစ်ရာပဲရမလား၊ ဘယ်သူပဲ ဘာဖြစ်မလဲ ကြည့်ကြရသေးတာပါဗျာ'

မေ။ ။ 'ဘယ်လို လုပ်ဖို့ အကြံအစည်များ ရှိပါသလဲရှင်'

မြ။ ။ 'သေသေချာချာကြီးတော့ မစီစဉ်ရသေးဘူးဗျ၊ သို့သော်လည်း တစ်ခုတော့ စိတ်သာချပါ၊ မနင်းမေ၊ မကြာမီအတွင်း ဒီအကောင် လက်က လွတ်ပြီး ဝန်ထောက်မင်း အပေါ်မှာလဲ နာမည် မပျက်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချပြီး သာနေပါဗျာ'

မေ။ ။ 'နေပါဦးရှင်၊ ရှင်အကြံဟာ ဘယ်လို ဘယ်ကဲ့သို့ အရိပ်အမြှောက်လောက် ကလေး နဲနဲပါးပါး ပြောမပြနိုင်ဘူးလားရှင်'

မြ။ ။ 'အခုတော့ဖြင့် ပြောဖို့ရာလဲ အချိန်မကျသေးပါဘူး၊ မနင်းမေ သည်းခံပါဦးဗျာ'

မေ။ ။ 'သူ မတရားကြောင်းကို ရှင်သိထားတဲ့ပြင် သည့်ပြင် အချက်တွေများ ရှိပေါ့သလား'

မြ။ ။ 'အပုံကြီးပေါ့ဗျာ၊ သို့သော် မနင်းမေက ကျုပ်ကို လုံးလုံးကြီး ယုံကြည်ရဲ့လား'

မေ။ ။ 'ဘယ်နှယ် မယုံကြည်ဘဲ နေမလဲ ကိုကျော်မြရယ်'

မြ။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မေးစရာကလေးတစ်ခုနဲ့ နှစ်ခုနဲ့ ရှိပါသေးတယ်၊ နှစ်ခုပြောမှာလား မနင်းမေ'

မေ။ ။ 'အို ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်တောင် အပင် ပင် ခံပြီး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် လိမ်ပြောမလဲရှင်၊ ရှမေးစရာစရှိရင် မေးပါ ကျွန်မမှန်မှန်ဖြေမယ်'

မြ။ ။ 'ကိုထွန်းမြင့်တို့ မောင်ဘစိန်တို့နှင့် မနင်းမေ သိဟောင်းကျမ်းဟောင်း ဒေဝ်နော်'

မေ။ ။ 'မှန်ပါတယ်'

မြ။ ။ 'ဒါဖြင့် မအုန်းစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်မတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူတို့ ပြောသမျှ ကြားဖူးပါသလား'

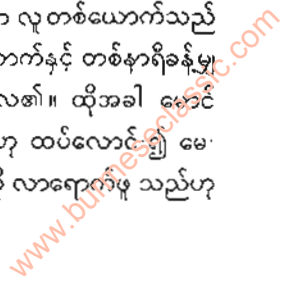
မေ။ ။ '(အတန်ငယ် တွေးတော စဉ်းစားပြီးနောက်)' မကြားဘူးပါကလားရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

မြ။ ။ 'ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်သိချင်လို့ပါပဲ'

၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြနှင့် မနင်းမေတို့သည် မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ဆက်လက် တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မနင်းမေသည် နောက်ဆုံး ရထားနှင့် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း ၁၅

ထိုနေ့ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် စုံထောက်မောင်ဘတင်နှင့် ဌာနာအုပ် မောင်သန်းဖေ တို့သည် မိမိတို့ ရရှိသော သတင်းအရ ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် မန်နေဂျာ လုပ်သူအား မောင်ကျော်မြ၏ လှုပ်ပန်းကို ပြောပြီးနောက် ထိုသူတစ်ယောက် လာရောက်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာ မန်နေဂျာက ထိုပုံပန်းသဏ္ဍာန် တူသော လူတစ်ယောက်သည် ညနေကပင် လာရောက်၍ အမည်မသိ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် ထွက်သွားကြကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘတင်က ၎င်းမိန်းမသည် မည်သူဖြစ်သည်ကို မသိပါသလောဟု ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းသည်တွင် မန်နေဂျာက ၎င်းမိန်းမသည် ရံဖန်ရံခါ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်ဖူးသည်ဟု

ထင်မှတ်သော်လည်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် အကြောင်းကိုမူ မမှတ်မိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် မောင်ကျော်မြ ရှိလောက်သည်ဟု ထင်မှတ်ရသော နေရာအရပ်တို့သို့ လှည့်ပတ် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမေးမြန်းလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်အခါ၌ကား ၎င်းတို့ ရှာဖွေလျက်ရှိသော ဝရမ်းပြေးမောင်ကျော်မြသည် မန္တလေးမြို့အနောက်ပြင် အင်းဘဲရပ်ရှိ တစ်ခုသော အိမ်ငယ်အတွင်း၌ မောင်ဒေါန မခင်ကြည်တို့နှင့် တိုင်ပင်နှီးနှောလျက် ရှိကြလေ၏။ ပထမ၌ မောင်ကျော်မြနှင့် မောင် ဒေါနတို့ စကားပြောဆိုလျက် ရှိနေသည်ကို မခင်ကြည်သည် အနီးမှ နားထောင်လျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ မောင်ကျော်မြက မခင်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်၍

မြ။ ။ 'နေပါဦး မခင်ကြည်၊ မအုန်းစိန်နှင့် မောင်ဘစိန်နှင့် သိကျွမ်းဖူးသလား မအုန်းစိန်၊ မောင်ဘစိန်အကြောင်း ပြောတာများ ကြားဖူးသလား'

ကြည်။ ။ 'လူပုံသနားကမားနှင့် ကြာသမား ခပ်ဆန်ဆန်လူဟာလား၊ မအုန်းစိန်ဆီကို နှစ်ခါလာတာ မြင်ဖူးတယ်'

မြ။ ။ 'တော်တော် အကျွမ်းတဝင် ရှိလား၊ သမီးရည်းစား အဖြစ်နှင့် ချစ်ကြိုက်တယ်လို့ ထင်မှတ်ဖို့ရန် အကြောင်းရှိသလား'

ကြည်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ မအုန်းစိန်က အာဂ မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ တော်တော်လူကို ချစ်ကြိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူးရှင်၊ မောင်ဘစိန် အကြောင်းကို ကိုကျော်မြ သိချင်လို့လား၊ သိချင်လို့ရှိရင် မအုန်းစိန်ကို တွေ့အောင်ရှာ ပြီး မေးလို့ရှိရင် အစုံအလင်သိရတာပေါ့၊ ဒါတဲ့ အခုတလော မအုန်းစိန်အကြောင်း သတင်း မကြားရတော့ဘူးလားရှင်၊ ကြားကြရင် သိပါရစေ၊ တွေ့မှ တွေ့ပါဦးတော့ မလားရှင်'

မြ။ ။ 'သေတဲ့လူကြာရင်မေ ပျောက်သောလူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိတာပေါ့ မစိန်ကြည်ရဲ့၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ကောင်းပါတယ်ဗျာ'

ကြည်။ ။ 'ကျွန်မဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေ့ရင် အားကြီး စိတ်လေးတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသူ့ကို ဒီဘဝမှာဖြင့် တွေ့ရမယ် မထင်တော့ဘူးရှင်၊ သူတစ်ပါး လက်ချက်နှင့် အသက်များထိလေပြီ ထင်ပါရဲ့'

မြ။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလို တွေးနိုင်သလဲ မခင်ကြည်'

ကြည်။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့်ရယ် ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ထင်မိပါတယ်'

မြ။ ။ 'လူဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ လူကို ရုတ်တရက် မတွေ့ပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်လေးပြီး'

တွေ့မိတွေ့ရာ ထင်မိထင်ရာ တင်တတ်တာမျိုးမို့ပါ မခင်ကြည်ရယ်၊ ထင်တိုင်းလဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျ၊ ဒီလောက် စိတ်မပူပါနှင့်'

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မင်္ဂလာဈေးအနီး ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဈေး၏ တောင်ဘက်ရှိ တစ်ဆောင်သော အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ မိမိနှင့် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သော မောင်ဘစိန်ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ကြရာ

စိန်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာရေ၊ ဘာများ သတင်းထူးသေးသလဲ'

မြင့်။ ။ 'မထူးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော် ဟိုအကောင်တော့ လွတ်သွားပြန်ပြီဗျို့၊ အရင် တစ်ခါကလိုပဲ လက်မတင်ကလေး လွဲသွားပြန်ပြီတဲ့၊ သို့သော်လဲ ဒီကနေ့ညတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူး မုချ မိတော့မှာပါပဲ'

စိန်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ကြောင့် သိနိုင်သလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ခဲ့လို့ဗျာ'

စိန်။ ။ 'ဘယ်ပုံ စီစဉ်ခဲ့သလဲ'

မြင့်။ ။ 'မိမိကြီးက သူနှင့် တွေ့ရအောင် ညဆယ်နာရီလောက်ကို တိတ်တဆိတ် အိမ်နောက်လာခဲ့ပါလို့ စာရေးပြီး မှာလိုက်ပြီဗျ၊ မိမိကြီးက မှာတယ်ဆိုရင် ဧကန် သူ လာမှာပဲ၊ လာရင်တော့ ကိုယ့်လူတော့ ဒုက္ခပဲ'

စိန်။ ။ 'စီစဉ်ပုံတော့ သပ်ရပ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း နေရာကျပမလား'

မြင့်။ ။ 'ဆေးဆေးပပဗျာ၊ ကိုကျော်မြက မိမိကြီးဟာ သူ့ဘက်သားပဲလို့ ထင်နေသေးတယ်၊ ဒီတော့ မိမိကြီးက မှာတယ် ဆိုရင် ဧကန်မုချ သူလာပြီပဲ'

စိန်။ ။ 'ကျုပ်ဖြင့် တယ်မထင်လှပါဘူးဗျာ၊ ကိုကျော်မြက လူအ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ပုလိပ်လက်က ဒီလောက် ကြာအောင် ပွတ်ကာ သိကာ တိမ်းရှောင်နေနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ ဒီဉာဏ်မျိုးလောက်ကိုတော့ ရိပ်မိလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

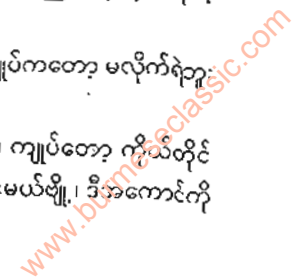
မြင့်။ ။ 'မရိပ်မိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကနေ့ညတော့ အသေအချာပါပဲ၊ ကျုပ်လဲ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ပုလိပ်တွေနှင့်ကို အတူ လိုက်ပြီး စောင့်ချေဦးမယ်'

စိန်။ ။ 'ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လိုက်လို့ တော်ပလားဗျာ'

မြင့်။ ။ 'ဘာလုပ် မတော်ရသလဲဗျာ၊ လုပ်မဲ့လုပ်ရင် ရဲရဲတင်းတင်းကြီး လုပ်မှ ကိုယ့်အကြံကို လူမရိပ်မိတော့မပေါ့ဗျာ'

စိန်။ ။ 'လုပ်တော့လေ၊ ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်ကတော့ မလိုက်ရဲဘူးဗျာ၊ ဒီကပဲ နေရစ်တော့မယ်'

မြင့်။ ။ 'တယ်နဲ့တဲ့လုပ်၊ ဒီလောက်မှ မျက်နှာ မပြောင်ပဲ ကိုးဗျ၊ ကျုပ်တော့ ကိုယ်တိုင် သွားပြီး ဒီအကောင် ဖမ်းတာကို မြန်မြန်ရှက်ရှက်ကြီး ကြည့်ချည်ဦးမယ်ဗျို့၊ ဒီအကောင်ကို

ကဲ့သို့ပင် ပြစ်ချက်ရရှိကတော့ သက်သေခံ အင်မတန် လုံလောက်လေတော့ ကြီး
တော့ဖြင့် မလွဲနိုင်ဘူး။ ဒီ အကောင်သေရင် ကျုပ်တို့မှာ တစ်ပြည်အေး ပြန်တာ
ပဲ။

။ 'ခင်ဗျား စီစဉ်ပုံဟာ တကယ်ပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပေတယ်။ ချီးမွမ်းထိုက်ပါ
ပဲဗျာ၊ နဲ့ထောက်ပညာ ဝါသနာပါယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နှင့် ဉာဏ်ဆင်ပြီ
ပဲ။ သားလိုက်တာ၊ ဟုတ်မှန်တဲ့ အတိုင်း တိုင်းပြည်က သိကြလို့ရှိရင် ဘယ်လောက်
သြကြမလဲဗျာ'

။ 'အံ့ဩတာ အသာထားပြီး ဝန်ထောက်ကတော် မနှင့်မေနှင့် မောင်ကျော်မြနှင့်
အတူတူပင်ကြတယ်လို့ ကြားရတဲ့ သတင်းဟာကော ဘယ်နှယ်လဲဗျို့'

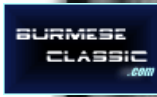
။ 'ဟုတ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မောင်ကျော်မြက ဒီလောက်တောင် ရဲတင်းမယ် မထင်
ဘူး။ ဒါထက် မောင်ကျော်မြကို ကျုပ်တို့က သေအောင် ကြံတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊
သေတော့ကော ကျုပ်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ'

မြင့်။ 'ဘယ်နှယ် အကျိုးမရှိသလဲဗျာ၊ ဒီအကောင်က ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို တစ်စုံ
တစ်ရာ တပ်အပ်သေချာ မသိသော်လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိထားတဲ့
သက္ကဏာ ရှိ တယ်ဗျ။ ဒီတော့ကော သူရိပ်မိတဲ့အတိုင်း သဲလွန်စကို လျှောက်ပြီးလိုက်မယ်
ပဲ။ ရင် ကျုပ်တို့ဟာတွေ ပေါ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်။ ပေါ်ကုန်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်
ရောက်ကြမလဲ' ဟု မေးသောအခါ မောင်ဘစိန်သည် နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟဖြေဆိုခြင်း
ပဲ။ 'ဘဲ မိမိ၏ လည်ပင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါ

မြင့်။ 'ကိုင်း ဒီတော့ ဒီအကောင် သေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့မှာ ငွေမင် မရသော်တဲ့
ကျေးဇူး အင်မတန် များတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒီကနေ့ ညတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူးဗျာ၊
ကေန္တ မိပြီးသားပါပဲ'

အခန်း ၁၆

မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဂုဏ်တန်ရပ်ရှိ သမာမိမြို့ဝန် ဦးလူကလေးအိမ်၌ ထိုနေ့ည
ကိုးနာရီအချိန်ခန့်တွင် လူတစ်ဦးသည် စည်းဝေးတိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြလေ၏။ ။ ၎င်း
လူတို့အနက် ရှေးဦးစွာ ဆိုက်ရောက်လာသော သူတို့မှာ မောင်ကျော်မြ၊ မောင်ဒေါ
နနှင့် မခင်ကြည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်
နက် မိမိကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပြု၍ မောင်ကျော်မြအား မိမိအထင်
ရှိသည်များကို တောင်းပန်စကားပြောဆိုပြီးနောက် မောင်ကျော်မြက လွန်ခဲ့သည့် ရက်
အနည်းငယ်အတွင်း၌ မိမိပြုမူပုံများကို ထောက်ချင့်ခဲ့၍ မည်သူမဆို အထင်အမြင်လွှဲစေ
ရန် ရှိခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား တောင်းပန်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်းနှင့် ပြော

ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ
ကြီး။ 'အထင်လွဲတုန်းက လွဲတာရှိပါဦးတော့၊ အခုလဲ ဟုတ်မှန်တဲ့ အတိုင်း အသေ
အချာ မသိရသေးပါဘူးရှင်၊ ပြောပြပါဦး ကိုကျော်မြရဲ့'

မြ။ 'သိရချိန် နိပါပြီ မိမိကြီးရယ်၊ ခဏကလေး သည်းခံလိုက်ပါဦး။ ဓားတန်းရပ်က
မိန်းကလေးကို ဘယ်သူသတ်တယ် ၎င်းမိန်းကလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်၊
တယ်အကြောင်းကြောင့် သတ်တယ်၊ ဘယ်နည်းနှင့် သတ်တယ်ဆိုတာ တော်တော်ကြာရင်
သိရပါတော့မယ်'

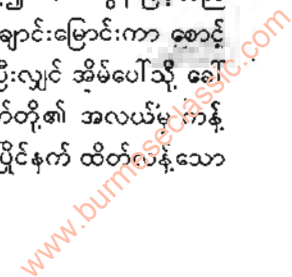
၎င်းနောက် မိမိကြီးနှင့် မခင်ကြည်တို့သည် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းကဲ့သို့ ရှိ
နေကြပြီး မိန်းကလေးတို့ဘဝ မိမိတို့ အထင်လွဲကြသည်ကို ရယ်မောပြောဆိုလျက်
ရှိကြစဉ် ဝန်ကတော်မနှင့်မေလည်း ဆိုက်ရောက်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြ
က မိန်းမ အချင်းချင်း အသိအကျွမ်းပွဲ၍ ပေးပြီးနောက် မနှင့်မေက မောင်ကျော်မြ
ဆိုသူသည် သားမယား ရွေးချယ်သည့် အရာဌာန၌ မျက်စိမရိုင်းကြောင်း၊ အသက်
အရွယ် အတော်အတန် ကြီးရင့်အောင် လူပျိုကြီးလုပ်၍ လာခဲ့ခြင်းမှာ နောက်ဆုံး၌
စောင့်ဆိုင်းရကျိုး နပ်ပေသည် ဖြစ်ပေရာ 'လက်ဖက်ကောင်းစားလို့လျှင် ပလောင်
တောင်တက်နေရမည်' ဆိုသော စကားပုံအတိုင်း ယူဆပါကြောင်းများနှင့် ရယ်မော
ပြောဆိုနေကြရင်းပင် အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ ပြောဆိုရယ်မောလျက် ရှိကြစဉ် အားလုံးသော သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ
ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်း ရှိဘိသကဲ့သို့ လမ်းသို့ မကြာမကြာမျှော်ကြည့်မိကြလေရာ
ဆယ်နာရီ ထိုးချိန်နီးလေလျှင် နဲ့ထောက် မောင်ဘတင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၍
ရောက်နှင့်သူ ဧည့်ပရိသတ်တို့အား ရွှင်လန်းအားရရှိသော အမူအရာနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်
လျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် မောင်ကျော်မြ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍
တင်။ 'ခင်ဗျား ပြောတာနှင့် ဘစိန်၏ အကြောင်းကို အမှုတွဲမှာ လှန်ရှာတော့ ပြစ်
ချက် သုံးလေးချက် ရှိဖူးတဲ့ အကောင်ပဲဗျ။ နောက်ဆုံးပြစ်ချက်က လိမ်လည်မှုနှင့်
ဝါးရမ်းထုတ်ထားတာ၊ အခုထက်ထိ မမိသေးဘူး'

မြ။ 'မိပါစေမပေါ့ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ'

ထိုခဏ၌ မြင်းရထား တစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ မောင်ထွန်းမြင့်သည်
ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝင်းထရ်အနီးမှ ချောင်းမြောင်းကာ စောင့်
နေသော ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် လည်ကုပ်ကို ကိုင်၍ ဖမ်းပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်
လာခဲ့ကြလေ၏။ မောင်ထွန်းမြင့်လည်း ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့၏ အလယ်မှ ကန်
လန် ကန်လန်နှင့် ပါလာခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိတ်လန့်သော

မျက်နှာထားနှင့် နေ့ညပရိသတ်တို့အား တစ်ယောက်စီ ကြည့်လျက်
မြင့်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လုပ်ကြတာလဲဗျာ၊ ပြောင်စရာ လှောင်စရာ ဒီပြင်နည်းများ မရှိကြဘူး
လားဗျာ၊ အိမ်ကို အလည်လာပါလို့ တမင်ဖိတ်ကြားပြီး လာပြန်တော့လည်း ဒီလိုပြုကြတာ
ကောင်းနိုင်ကြရောလား' ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုလျက် ရှိရာမှ မောင်ကျော်မြင့်နှင့် မျက်လုံးချင်း
ဆိုင်မိကြသည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်သည် ရုတ်တရက် ဆွဲအ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ပါးစပ်
ကို ဟလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါမှ မောင်ဘတင်က

တင်။ ။ 'ပြောင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရေ၊ တကယ့်ကို ဖမ်းရတာပဲ၊ 'ကိုယ်ရှား
ကိုယ်ပတ်' ဆိုတဲ့ စကားပုံသာ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါမှ လက်တွေ့ဖြစ်နေပေကာ ကို
ထွန်းမြင့်ရဲ့'

မြင့်။ ။ 'ဘာမှနှင့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်သလဲဗျာ'
တင်။ ။ 'လွန်ခဲ့တဲ့ တပေါင်းလဆန်း ၄ ရက်နေ့က ဓားတန်းရပ်မှာ မအုန်းစိန်ဆိုတဲ့
သူငယ်မကလေးကို ဖြားယောင်းခေါ်ငင် သတ်ဖြတ်တဲ့အမှုနှင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့
ဖမ်းရပါတယ်၊ ဝါးရမ်း ခင်ဗျား ကြည့်ချင်သေးသလား'

မြင့်။ ။ (လက်သီးဆုပ်ကာ အကြိတ်ကာဖြင့်) 'ဘယ်က ကျုပ် သတ်ရမှာလဲဗျာ၊ သတ်
တဲ့လူက ဟောဟိုမှာ ကိုကျော်မြင့်ဆိုတဲ့ လူသတ်တာဗျ'

တင်။ ။ (ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက်) 'မရဘူး ဆရာရေ၊ ဟိုတုန်းကသာ ခင်ဗျား ညာလို့
ရတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ အကုန်သိကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျား ညာပေမဲ့ မရဘူး'

မြင့်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကျော်မြင့် သတ်တာပါ၊ သူပဲ သတ်ပြီး-ဇူပဲ ကိုကြာညွန့်
ယောင်ဆောင်ပြီး ပုလိပ်ကို သွား တိုင်ချက်ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ သူ မသတ်လို့ ရှိရင်
ဘာပြုလို့ တိမ်းရှောင်ပြီး နေရသတဲ့လဲဗျ'

ထိုအခါမှ မောင်ကျော်မြင့်သည် မိမိ၏ အကြံအစည်များကို ရှင်းလင်း ထုတ်ဖော်
ပြောဆိုလေ၏။ မိမိသည် မိတ်ဆွေ မောင်ဒေါနနှင့် ၎င်းအမှု၌ သက်သေခံလုံလောက်
ထင်ရှားစွာ ရနိုင်စေခြင်းငှာ လုံလုံညီညီဟာ ပြုခဲ့ရကြောင်း၊ ပထမကပင် မောင်ထွန်းမြင့်
အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်း ရှိနေခဲ့၍ အငိုက်ကို ရိုက်နိုင်စေခြင်းငှာ မိမိကိုယ်တိုင်ပြစ်မှု
ကျူးလွန်သူ ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေခဲ့ကြောင်း၊ လူသတ်မှု တစ်စုံတစ်ခု
၌ လက်သည်ကို ဖမ်းဆီးသည့်အခါ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သတ်ဖြတ်ကြောင်းကို
ထင်ရှားစွာ ပြနိုင်မှသာလျှင် ရုံးခွင့်၌ အနိုင်ရမည်ဖြစ်၍ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်
သတ်ဖြတ်သည်ကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းနေခဲ့ရသဖြင့် အချိန်ကြာရှည်ခဲ့ရကြောင်းနှင့်
၎င်းပြစ်မှုမှာ ဒေါသအလျောက် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပွားသော ပြစ်မှုမဟုတ်၊ မအုန်းစိန်
သည် ၎င်းတို့အကြောင်း သိသင့်သည်ထက် ပိုမို၍ သိသွားသည် ဖြစ်သောကြောင့်
နှုတ်ပိတ်လိုသော အကြောင်းဖြင့် ကြံစည်သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့်

မောင်ဘစိန်တို့သည် နှစ်ဦးပူးပေါင်း၍ ဂုဏ်အသရေရှိ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ကို နာမည်
ပျက်စေအောင် ဉာဏ်ဆင်ပြီးလျှင် ငွေညှစ်ထုတ်သူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိရသည်နှင့်
တပြိုင်နက် မိမိက ၎င်းတို့၏ အကြံကို ထုတ်ဖော်နိုင်စေခြင်းငှာ ရှေးဦးစွာ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့်
အသိအကျွမ်း ပွဲခဲ့ရကြောင်း၊ အသိအကျွမ်းပွဲပြီးနောက် အကွက်ကောင်း အချက်
ကောင်းတို့ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ အခွင့်မသာဘဲ ရှိခဲ့ရကြောင်း။

တစ်နေ့သည့်မူကား မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိနှင့် ကြံစည်ဘက်ဖြစ်သော မအုန်းစိန်
အား ရန်ကုန်မှ ရောက်လာသော ပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့်ကို ချူမြိုက်ရန် အကြံအစည်
နှင့် အသိအကျွမ်းပွဲ ပေးကြောင်း၊ ၎င်းအကြောင်းကို မိမိသိရှိ၍ ၎င်းအား သတိပေးသော
အခါ ဦးကြာညွန့်က မယုံမကြည်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးကြာညွန့်သည် သတိဝီရိယ
နှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ထိုအတောအတွင်း မအုန်းစိန်နှင့် ဦးကြာညွန့်တို့သည် အတော်ရင်းနှီး
သော အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ကြသောအခါ ဦးကြာညွန့်သည် ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်ကို
မရိုက်မိယောင်ဆောင်၍ နေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြာညွန့် မရှိသည့်အခါ၌ မိမိက ၎င်း၏
အိမ်ကို ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဦးကြာညွန့် ထွက်သွားပြီးနောက် သုံး
ရက် မြောက်သောနေ့၌ ညဉ့် ရှစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ဘစိန်တို့သည်
ဦးကြာညွန့်၏ တိုက်သို့ ရောက်လာ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ နာရီဝက်ခန့်မျှ ရှိသောအခါ မအုန်းစိန် ရောက်လာ၍ တိုက်ထဲသို့
ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့်
မောင်ဘစိန်တို့သည် တိုက်တွင်းမှ ပျားရီးပျားယာ ထွက်လာလာကြသည်ကို တွေ့မြင်
ရကြောင်း အတန်ငယ် စောင့်ဆိုင်း၍ မအုန်းစိန် ထွက်လာသည်ကို မတွေ့သော အခါ
စိတ်၌ သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုသည်တွင် သူငယ်မ၏
အလောင်းကို လှေခါးရင်း၌ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အံ့ဆွဲများနှင့် ဘီရိုမှာလည်း သူခိုးတို့၏
လက်ရာဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်စေခြင်းငှာ ဖွင့်လှစ်လှန်လှော မွေ့နောက်၍ ထားခဲ့ကြောင်း၊
ထိုအခါ မိမိက အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် မည်သို့ ပြုရမည်ကို အကြံထုတ်ခဲ့သည်၊
အကောင်းဆုံး အကြံမှာ မိမိကိုယ်တိုင် သတ်သောသူ ထင်မှတ်အောင်ပြု၍ အကယ်၍
သတ်သောသူတို့က လုံခြုံလှပြီဟု ထင်မှတ်သောအခါ သက်သေ လုံလောက်စွာ စု
ဆောင်း၍ ဖမ်းရန် ကြံစည်ခဲ့ကြောင်း။ ၎င်းအကြံအတိုင်း မိမိကြီးထံ သွားရောက်၍
အခြားသောသူတို့အား မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲခဲ့ပါလျှင် ယုံကြည်မှု မရှိစေရန် တင်ကူး၍
ပြောထားခဲ့ကြောင်း ထိုနေ့မှစ၍ မိမိကိုယ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် သူတစ်ယောက်၏
အနေအထိုင်မျိုးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကြာညွန့်ယောင်ဆောင်၍ အလောင်းကို တွေ့
မည်ဟန်ပြုပြီးလျှင် ဌာနာသို့ တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း၊ မိမိ၏ ကြံရွယ်ချက်အတိုင်း ထ
မြောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ သတ်သူနှစ်ယောက်တို့မှာ လုံခြုံလှပြီဟူ၍ မှတ်ထင်ပြီးလျှင်

www.burmeseclassic.com

အမှုကို မိမိအပေါ်၌ ပတ်စေရန် မောင်ထွန်းမြင့်ကိုယ်တိုင်က ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မိမိကြီးက မောင်ထွန်းမြင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် ထိုသူသည် မောင်ကျော်မြစ်၏ အကြောင်းကို မိမိအား နားယောင်စေလောက်အောင် ဖြားယောင်းပြောဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း မောင်ထွန်းမြင့်၏ အဆိုမှာ မောင်ကျော်မြစ်သည် လူ့ဂုဏ်လူပေဖြစ်၍ မအုန်းစိန်၊ မခင်ကြည်နှစ်ယောက်လုံးတို့နှင့် ချစ်ကြိုက်မိ၍ မအုန်းစိန်က ဆူဆူပူပူပြုသည်တွင် အရှက်ကွဲမည်ကို မြင်၍ အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်းများနှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေလောက်အောင် ပြောပြဖူးကြောင်း၊ ၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြစ် ကိုယ်တိုင် တိမ်းရှောင်၍ နေပြန်သောအခါ သံသယ မကင်းဖွယ်ရာအကြောင်းများစွာ ရှိသော်လည်း မိမိစိတ်တွင်း၌ကား မောင်ကျော်မြစ်သည် ဤသို့သော အပြုအမူမျိုးကို မပြုတန်ရာဟူ၍ အစဉ်မပြတ် မှတ်ထင်ယူဆခဲ့ကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကျော်မြစ်က မိမိမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းများ လုံလောက်စွာ ရှိပါလျက်နှင့် မိမိအပေါ်၌ မေတ္တာပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း မယိမ်းမယိုင် မြဲနိုင်လှပေသော သစ္စာသည်ကား ယခုခေတ် ယခုအခါတွင် အလွန်တရာမှ ခဲယဉ်းလှသည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် မိမိ၏ ရည်းစားသည် မိမိကြီး၏ တည်ကြည်ခိုင်ခံ့သော စိတ်သဘောကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ရုတ်တရက် သေနတ်သံကြားရသဖြင့် စဉ်ခန်းပရိသတ်အားလုံးတို့ ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်သွားသည်တွင် မိမိကြီးသည် ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် မောင်ကျော်မြစ် လက်တွင်းသို့ လဲကျသွားလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား မောင်ထွန်းမြင့်သည် နာမည်ကျော် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ဆောင်ခွင့် ရခဲ့ရာ အစိုးရ အရာရှိတို့၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မည့် ဘေးရန်ကို အစဉ်မပြတ် စိတ်တွင်း၌ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်အမြဲ ကိုင်ဆောင်လေ့ ရှိရကား ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းကို ဖမ်းဆီးစဉ်အခါက လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း ရှိမရှိကို ရှာဖွေရန် မေ့လျော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား မျက်နှာချင်းဆိုင်စွပ်စွဲ ပြောဆိုသည်များကို ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်သည်နှင့် ပုလိပ်သားတို့၏ အလယ်တွင် ၎င်းတို့၏ လက်မှ ရုတ်တရက် ကန်ကြောက်ရုန်းဖယ်၍ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် မိမိကြီးအား ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိမိကြီးအား ပစ်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြစ်အားလည်း ပစ်သတ်ရန် ချိန်စွယ်လျက် ရှိစဉ် မောင်ဘတင်သည် လက်မြန်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းမြင့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ဖြင့် မလိုက်သည်တွင် ဒုတိယ ပစ်လိုက်သော သေနတ်ချက်သည် အိမ်မိုးကိုသာလျှင် ဖောက်ထွင်း၍ သွားလေ၏။

မောင်ကျော်မြစ်မှာမူကား ၎င်းအမှုကိုစွဲ၌ ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့သည် ဆိုစေကာမူ

ချစ်လှသော မိမိရည်းစားသည် ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရရှာသည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်မျှလောက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် လိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပုလိပ်အရာရှိတို့လည်း မောင်ဘစိန်ဆိုသူကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးပြီးနောက် ရုံး၌ စစ်ဆေးသည့်အခါတွင် ပြစ်မှု ထင်ရှားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘစိန်မှာ ထောင်တစ်သက်ကျခံရန် စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြင့်မှာမူကား အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသတည်း။

မောင်စံရှားသည် အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောင်းပြောဆိုပြီးနောက်

ရှား။ ။ 'ဘယ့်နယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ကိုကျော်မြစ်ဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုကျော်မြစ် ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ မိမိကြီးသေဆုံးပြီးတဲ့နောက် အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုချင်တဲ့ စိတ်လဲ မရှိဘူးဗျ၊ တစ်ခါတစ်လေ ယူမယ်လို့ ကြံစည်မိပြန်ရင် မိမိကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လာမိပြန်တာနှင့် ယူမယ့်အကြံအစည်ဟာ ပျက်သွားပြန်ရောဗျ၊ ခုတော့ အသက်ကလဲ ကြိုက်မဲ့လူကလဲ မရှိလေတော့ အတော်ပဲ နေတော့တာပါပဲဗျာ၊ ဟိုအခါတုန်းကတော့ ခင်ဗျားအခု ကြားရတဲ့အတိုင်း စုံထောက်ဘက်မှာ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာကိုဗျ၊ ယခုလို စည်းစနစ်ကျကျနနနှင့် သိပ်သိပ်သဲသဲ သေသေသပ်သပ် မရှိသေးဘူးပေါ့၊ မိမိကြီး သေဆုံးတော့မှ လူဆိုးမှန်သမျှကို မုန်းထားတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာကြောင့် အထုံဝါသနာလဲ အားကြီးတာနှင့် ဒီအလုပ်နှင့်ပဲ အသက်မွေးပါတော့မယ်လို့ အကြံရတာ အကြောင်းများကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြောင်းပြီး မောင်စံရှားအမည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို လာခဲ့တာကိုး၊ ကိုသိန်းမောင်ရဲ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတာဟာ တိုင်းပြည်မှာ သူဆိုးများ နည်းပါးဖို့ အကြောင်းတစ်ရပ်ပေပဲ၊ ခုအမှုမှာ နောင် ဝါရင့်လာတဲ့အခါ စုံထောက်တဲ့ အမှုများလို အင်မတန်ကြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်း မရှိသော်လဲ ခင်ဗျား ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းမြောက်သဗျာ'

www.burmeseclassic.com